

פרק 1 מואטר

אנו מודים לך על אמוןך
תודה לך על אמונתך
לondon, 1998

עור בהיותי ילהה בת תקש גילתי שלגוע יש שפה משלו. משפחתו נגה או לבקר פעמיים בשנה אצל טבא וטבאת קריננטון, שהוא בעל משק מעורב גדול באיזורומי של ניוזילנד, במרחק מה מן העיר קרייזן שבת החגורנה. הם גידלו במשק יבולים ובבעלי חיים מסווגים שוגם, והיו גאים בקיוחד בכבר הגירוי שזכה אותם בפרסים. טקחית היהה חלוצה קטנה קומה וחמורת טבר, שנראתה והחנגה כמו המלכה ויקטוריה. חמשת בנייה, מתחת היחידה ובני הזוג של כולם כינו אותה תמיד בשם "מואטר", היא שלטה ב"פַּאַטְרָר", בעלה האמן החלומני, ברודול פדריק ובפועל המשק הרבים ביר רמה, כמו קצין צבא.

אני לא סבלתי את מואטר. היא לא הניחה לי לשכב כל היום על המרפתק, לקזוא בספרים המאוירים שלי ולציד. במקום זאת, נאלצתי להחרילץ בחוץ כדי להכניס מה שהיא כינה "אורויר צח לוחץ הריאות", משומש שנראית כל כך "חיורית ועירונית". רגשות האיבה שלי כלפי החזקן, ללא ספק, משומש שכדלית האמות של ביתנו החקלאה אמי בקול קולות על יראת הכבוד והיחס

¹ מואטר (Mater) — קיצור של "מטרייך", אם המשפה השולטת ב biome (המתרגנת).

כדי להוסיף, כי מזו שזוכה את החרווה החלה מاطר לשחק על הבימה הפיסיוכו-סומטית. כל שאריך חייה האורוכים סבלו מאנגינה פקטוריס, ובמשך שלושים שנה חלשו שחומות כל רגע. אני זכרה שחששתי איז שאליהם העניין אותו בלבנה על-כך שהיא שעתלית נזאת. אבל בו בזמן טיפחתי בגראה גם פנטסיה של אשמה שנייה שלא חטאתי, אבל הגורם למחלת הלב שלו, שכן החפללי לא הפסיק לאלוהים הילתי הגורם למחלת הלב שלו, שכן החפללי לא מנעה מני להצחיר, בגיל חמיש עשרה, לחדרת בני משפחתי, אני אחאיסטית, ושאדרוג לגטו עות השקפת העולם זאת גם בלבנה של אהותי. אין

ספק שרג'שווילי הדוד-ערציכים ככל מاطר הוועברו עתה לאלהים! אני עדין מאמין שגם מاطר וגם אני חשנו חששות צער וזעם שלא בוטאו, ותרמו בכך לתהעשות הפיסיוכו-סומטיות שלנו. אבל המדע לא המthin לפנטסיות של ילדה על מקור הספרה ומחלות הלב כדי לפתח תיאוריית החזרות לפענча את סיבת המפקוד הגוף-הכוון הכלשי.

אודיטואיה היוארות

למרות הצהורות המקורמות בדבר קיומן של סיבות נפשיות למחלת גופנית, לא גיליתי בשנות עבודתי הראשונות כפסיכואנליטיקאית רגישות מיוחדת לתהעשות הגוף-הכוון הבימה הפסיכואנליטית; גם לא הוטרדתי מהיחסים החמקנקיים שבין גוף לנפש. הסכמתה עם Umderתו המרומזות של פרויד, כי אף שמלחמות גופניות מכילות לנראה גם מרכיבים נפשיים נטחרים, הן מצויות בכל זאת מחוץ לתחום הטיפול והמחקר הפסיכואנליטי. העובדה שפרויד הגביל את התהומות הפסיכואנליטי לנפש, בעיקר למערכת הייצוגית א-מעוגנת בשפה, מפחיתה, כשנזכרן שהוא השתית את כל חיאוריות המנגנון הנפשיים שלו על הטריטוריה הבירולוגית, והרגיש ללא הרף את הנטיה של האורגניזם האנושי לפעול כיחידה של גוף-נפש, ואית העובדה שתחוליכים נפשיים התפתחו מתוך חיליכים ביולוגיים. אף שהוקם מיחסים חוגמלין שבין הנפש לגוף, בחר פרויד להגביל את מחקרו להבנת הסימפטומים הפסיכיאטריים הטעוריים.

הכוון שגילו אפי ואחו קלפי מاطר. אך ידעתה גם שאמי פחדה מן האישה הוויקטוריאנית הקטנה והשלטנית, ובחיותה אングליה התאימה להמנגן לכלה מושלמת. היא גם רצתה שאני, דור שלישי לילידי ניו-זילנד, אהיה נכדה למופת. אבל אבוי, בתוך אורבאים ושםונה השעות הראשונות של הביקור החצי-שנתי שלנו, פיתחתי בואפן קבוע ספרדת — דלקת עור חריפה — חופעה שאירעה אך ורק בחווה.

לאחר שהכיוון הזה חור על עצמו במשך שניםים-שלוש, החליטה כל בני משפחת קריינגןון שהדלקת שלי נגרמה בעטיו של החלב העשיר של פרות הג'רזי שהאבתי לשחות. התיאוריה המשפחית הזאת לא הופרכה אפילו לאחר ששחתי חלב זה במקומות אחרים, והתפichות המבישות האלה לא הופיעו.امي, שחששה שבהופעתו לא אייגז את הנכדה המושלמת בעיני חמתה הביקורתית, הכרזה יומא אחר בכעט, "מספיק עם תפichות העור שלך! מרגע שנגיע לחווה, אסור לך לשחות אפילו טיפה אחת של חלב!" האגדה המשפחית מספרת שכוכמה של בת חמץ השבתי: "זה לא החלב שעושה את התפichות — זה מاطר!"

ואמנם, האירועים שאירעו אחר-כך אישרו את תאוריית הילדות שלי שהיית אלרגית לטבח! בהיותי בת שמונה, הודיע פתאום הדוד סדריק, ששמר בטוד את העובדה שהוא מוחר אחורי בthora: "זאת אידית. אנחנו עומדים להינשא החודש". בתוך זמן קצר פרצה בחווה מלחמת אוזחים בין מاطר לבין כלתה החדשנה, ובעקבותיה עברו סבא וסבתא להtagorder בפְּנֵפִיר — שבמושבי הילדות שכנה בקצתה העולם — פאי הצפוני של ניו-זילנד. הם השכננו שם בביתו של הדודה ארני, היחיד מבין הבנים שנשאר ברוקחותו, ועליו עדין יכולת מاطר לשלוט ביר רמה. המשכנו לבקר בחווה, אבל לעיתים קרובות פחות, כי בילדתי מاطר דבר כמעט לא נשאר בשחה — לרבות העובדה שהפסקתי לשבול ממלכת עור! עכשו יכלתישוב לשחות את החלב העשיר של פרות הג'רזי של הדוד סדריק ללא חשש. מזו חלפו עשרות שנים, אך מאותו יום לא סבלתי ממשום סוג של אלרגיה.

באמצע שנות החמישים ובתחילת השישים התקייתני, בדומה לרוב עמית באותה תקופה (ורבים מהם גם כוות), לתיאורים של מחלות גופניות במילוי. הפגישה והטיפול כמי שהתייחסתי לטיפולים על אירופאים יומיומיים אחרים. ראיתי בהם הם מקומות אפשרויות טרומ-מודע או לעיסוקים בפרטיה לא-מורעת. לכן, פרט לשאלת מודע המטופל שלי חושב דואק על מצב בריאות הגוף ברגע מסוים זה, הקדרתי תשומת לב מועטה לאפשרויות התקשורת הלארמילולית, שהקימן החיצוני שלו היה נראת המלה הגוףנית.

העניין שגיגייתי בעצמי הגוף נבע מתחום רחבי יותר, מן העיסוק בכל מה שנוטה לחמקן מהתפקיד הפסיכואנליטי – שפע המחשבות והרגשות החשובים שאינם נודנים בפגישות, אלא מוצאים פורקן בפעולות מחוץ למסגרת הטיפולי, ולפיכך מחחקרים מההבנה. כולנו משתמשים בפעולה מתחילה למחשבה בכל פעם שהתגנות הרגילות שלנו נגד מצוקה נפשית מחומות. במקומות להכיר בכך שאנו חשים אשם, חרדה או עצ, אנוโนוטים לאוכל יותר מרדי, לשחות לשוכרה, גרים למתאונת דרכים, לריב עם שכן או עם בן הזוג או, אם מוג האוריר מרשה זאת, ליפול קרבן לשפעה! אלה הן דוגמאות פשוטות ל"ביטוי בפעולה", שבאמצעותו האדם נתן פורקן לרגשותיו, במקומות לחשוב על האירוע שהביא להידרדרות זואת ולרגשות הקשיורים בה. נדרש לי זמן עד שהבחנתי את המטופלים שלי שצורך אלה של פורקן-בפעולה, במקומות שמחשבה הייתה מחייבת יותר, גרמו לעיתים קרובות למכבי סתום בטיפול, והוא אף עלולות להביא לטיפול שאין לו סוף. נראה היה כי, שבietenים פסיכוסומטיים היו התופעה החמוקנית ביותר, וגם זאת לא הייתה באן המרשה הפעולה בגוף של המטופל, וגם זאת לא הייתה קשורה לסימפטומים גופניים היסטריים. כל זה הוביל אותי להעירות קליניות ותאיורתיות, ולבסוף לצורך להבחן בין תופעות היסטריות לפסיכוסומטיות (מקרגל 1982, a).

ההמירה ההיסטוריה ומובוכותיה

Studies בשחתומקתי בספרם של ברויל ופרויד מחקרים על היסטריה (Hysteria, Breuer and Freud, 1893-1895) בانون תיאורטי את התופעת הקליניות של הפרעת גופנית, שאין מיחסות (כמו בהיסטריה) משמעות טמלית לגוף דמיוני, על אף הימיר ההיסטורי שלهن. בתיאוריה הפסיכואנליטית הקלסית משמעות הסימפטומים ההיסטוריים היא חוסר תפקוד, הנוצר כאשר חלק של הגוף, או אי-בר חישה מקבלים משמעות סמלית לא-מורעת. לדוגמה, העיניים או הרגליים של החולים מזוהים באורח לא-מורע עם איברי הגוף של; במקרים של עכבות קשות במנוחתו של מבוגר, יפסיקו העין או הרגל לתפקוד. לא מדובר כאן בפגיעה גופנית; האיבר הפגוע פשוט משותק שיוחק היסטורי; השאלה היא מהי משמעותן של עכבות בעלות אופי כללי יותר – כמו אין-אונות, נודרי שינה וכדומה הfrauות גופניות פגון עצירות, הפרעות עיכול, נודרי שינה וכדומה – בהיעדר מחלת ארגנית? כאן אנו עדיט לחיפוי מבלבלת בין חופעות נפשיות גופניות. חוסר תפקוד כזה ניתן בקושי ליזיה עם שיתוק היסטרי, או עם אוכן כושר הראייה או השמיעה בהיעדר ליקוי ארגני מובהן. למורת שהווט נוטים לסתוג תופעות גופניות אלה כתגובה היסטריות – קאחר שמקוון בחזרות לא-מורעות הקשוות בגעוגעים ליבידינליים אסורים – הן קשורות לעיתים קרובות בדחפים וחופשיים וסידיטיים, ורק בקשרינו ניתן להבין מהרעה פשיטה של משאלות מיניות. מה שקשוח כל המקרים הללו הוא שהנפש מashington לשימושה בגוף בידיહ העבר מקר כלשהן, בספר סיוף, ובכך למנוע מהחלה מינית. את הגלשות של דחפים ומשאלות אסורים. לפני שנוכל להחיליט אם יש מקום ליחס את הליימפטומים המופיעים על פני השטח לבניה נוירוטי קלטי, علينا לדעת שהוא על מוקן הפנטזיות המורתקות. נניח שיש לי מטופל הקובל מאין-אונות קשה בכל פעם שהוא מבקש להחולש. לאחר שהפנטזיה שלו עולה לחדודה, אנו רואים שחיל הנשים המעוררות בו עניין מני מיצגות באורח לא-מורע את

אמו. עקב כך כל אישת שהוא בוחר להפכת מיר לאובייקט אסור לחשוכה, ואילו הגברים שבסביבה מעוררים בו פחד בעל היותם מסדרים פוטנציאליים. בהקשר של פנטסיה זו מתברר "הצורך" שלו באינטראונותו כאמצאי הגנה. המתופל מכיר מרסס את עצמו מראש, אפשר להתייחס לטיפטוטים זה כפתחון היסטרי לקונפליקט נירוטי, הקשור בחשכין אדופוס ובחרדה הסירוס המחלולה אליו. פחרדים נירוטיים מתחווים תדיר כאשר הלא-מודיע מערער על זכותו של המבוגר הנורמלי להחנען ביחסיו מין ואהבה, או להענגן מטיפול נרkipיסטי ביחסו עבודה וביחסיו החברתיים, ובכך הופך אותו לראיון לעונש.

נניח כתעת שארם אחר, הסובל מטיפטוטם רומה של אין-אונות מינית חמוצה, מגלה בסופו של דבר שהוא חרד שמא יאבד את קתחושה של גבולות גופו בשעת התעלשות, "יעלים" לחוץ גופה של בת זוגו, ו"ייחן" להיא. עקב כך יאבד לא רק את זחותו המינית אלא גם את והותו כ אדם. כאשר מודבר בפנטסיה כ אלה אנו יוצאים מתחום החדרה הנירוטית ונכנסים לתוךם הפרימייבי יותר של פחרדים פיסיכוטיים. למרות זאת יש להציג, שאנו מוצאים את עקבותיהם של פחרדים ארכאים אלה בחלק הלא-מודיע בנפשו של כל אדם, משומ שאליה הם פחרדים ומשאלות של תקופת הינקות (ענין זה יידון בהרחבה בפרק 2). פחרדים אלה, הקשורים בחרדות הטרוט-AMILIOT העולות בצדם אמ-ילד, נחשבים לאבות-טיפטוט של מה שמתפתח אחר-כך לחרדות סירוס האופייניות לנצח האדיילן. חרדות אלה מתאפיינות בחשיבה מילולית ובדרמיומי מגובש של הגוף וגבולותיו. ניתן לומר שבנסיבות הטובות ביותר החשוכה הפרימיטיבית להתמזגות, יחד עם האימה שהשווה זו מעוררת באשר להישרדות הנפשית של הפרט, מטופלת בחלוקת באמצעות המשבר האדרפלי (כולל התפרק הרחוב המוחץ לאב, המהווה הגנה מפני סכנה זו), ומפנה את מקומה לחרדות מתחוכמות יותר האופייניות לשלב התבגרות זה.

כאשר החדרה הפסיכוטית שתוארה לעיל משלטת על החמונה הקלינית, ספק רב אם אנו דנים במבנה היסטרי קלטי; אם זאת אין

להגדיר חולמים אלה כפסיכוטיים. לכל היותר יוכל לטעון שביסודם של גילויים נירוטיים ובים, היסטריים ואובססיביים, מצוי גרעין פסיכוטי.

אין גם מקום להטמע את צורות הבינים הללו של הפרעות גופניות בין הקחלות הפסיכוטומיות המוכרות היטב, כגון "השביעייה של שיקגו" (קצתת הסימפונות, כיב קיבת, לחץ דם ראשוני, שיגרון, דלקת מעיים כיבית, ולקת עור עצמית ורעלת של בלוטת המתרית) שנחקרו לראשונה על ידי פרנץ' אלכסנדר ופולוק (Alexander, 1950; French, and Pollock, 1968). הפרעות אלה נחשבו בזמנו (ולעתים קרובות נחשבות גם היום) לхотרות ממשמעת סמלית. במחקריו טען אלכסנדר שביטויים פיסיכוטומטיים מובהקים אלה ערלים בקנה אחר עם צורות מסוימות של ארגון האישיות.

תקודת הנפש בנהלות הגוף

במקרה של תופעות פיסיכוטומיות, הגוף הגוף הוא אמיתי, ולאורה אין הטיפטומים חושפים סיוף נירוטי או פיסיכוטי (למרות שהעלולים בסופו של דבר לקבל משמעות כזאת, כפי שאנתה להרגים בפרקם הבאitem). ה"משמעות" היא טרום-סמלית ועוקפת את השימוש במיללים. בעוד שחשיבה פיסיכוטית נראית כשימוש מנופח בשפה במסגרת מחשבות שווא, הנרטם, לעיתים קרובות למילוי חללים מטילי אימה של אין (Montgrain, 1987), הרי תחilibci החשיבה של האדם הסובל ממחלות פיסיכוטומיות נדרמים, לעיתים קרובות, במרוקנים את השפה ממשמעותה הרגשית (מקודגל, 1982^a). במצבים פיסיכוטומטיים הגוף מנהג קאיילו "לקה במחשבות שווא", לעיתים קרובות בדרך של פעילות יתר קר-קיזונית (בנגדור לעכבות בתפקידים הגוף ננדונו לעיל), שבחינה פיסיולוגית נראית חסרת הייגון. קל להתחזות ולומר שהגוף השתגע. הדמיון והסמו, וברזמנית ההבדל הבולט בין ארגונים ובכינויים פיסיכוטיים ופסיכוטומטיים, העטיקו אותו במשך שנים אחותות. התחלתי להשתמש במונח "פסיכוטומוטיס" כדי לציין צורות של ארגון נפשי שבهن החוגבות העקריות, ולעתים

היחידות הנחנונה להבחנה, לפנטזיות ולחוויות מזועזות הן מן הסוג הפסיכוטומטי.

כשהתחלתי לעקוב מקרוב אחרי הקיטורים הגופניים של המטופלים שלי במהלך אגוליזה, הגיעו למלקנה שמנקודת ראות פסיכואנגלית תופעות פסיכוטומטיות אינן מוגבלות אך ורק למחלות פסיכוטומטיות, אלא כוללות חיאורטית את כל התופעות הנוגעות לגוף המציאתי (לא קגורף הרמוני פרי המירה היחסטרית) ולהפרקדים הפסיכולוגיים, כולל אלה של המערכת הארטונומית. החחלתי אפוא להתייחס לכל הגוף ולמקרים של בריאות לקרה, שביהם הגורמים הפסיכולוגיים מלאים ופקיר חזק, כאלו תופעות פסיכוטומטיות. ככלתי בכך נטיה לתאונות או הפחתת המגן החיסוני במצבי לחץ, ההעכמת את האדם לפגיע יותר למחלות מידבקות, וכן בעיות התמכרות, שכולן הן ניסיון "פסיכוטומי" להתחמודר עם קונפליקטים גורמיים מצוקה על-ידי טשטוש זמני של ההכרה בקיום. מגנון החזרה, המאפיין הטענות מתמכרת, מסביר את חוסר הייעילות של דרך המודדות זו עם כאב נפשי (ההתקשרות פפטורן לכאב רגשי תידון בהרחבה בפרק 6).

7. הגוף בצעוז של הנפש

תרורה היא באופן ברור אם ההמצאות בתיאטרון הנפש שלנו, אבל שאלת הסימפטומים ש"נכחו" להתחמודר אינה נותרה פתוחה. מודע אדם אחד השורי בקונפליקט נפשי מגיב באורת נירוטי, בעוד אחר יוצר סימפטום פסיכוטי והשלישי — סטיה מנית או מחלת פסיכוטומטית? לדוגמה, חרדה קשה ביחס לרצון ליהנות מחיי מין וצרת אל אדם אחד סימפטום נירוטי (כמו שטיכה מוקנית או רחיצת ידיים כפיזית), אצל الآخر סטיה, המאפשרת לו ביוזי מיני מוגבל, אצל השלישי מחשבת שווא, שלפיה המינויו שלו מושפעת מכוננות כביסה, ואילו אצל הרביעי, שלו אין סימפטומים מיניים גלויים לעין, מתחחות במרוצת השנים מחלת עור, קצתה, צפדיון או כיב של מערכת העיכול, תופעה העשויה להיעלם עם ההכרה

בקונפליקטים מיניים ונركיסיטיטים לא-מודיעים (זה היה המקרה של איוק שצוטט בתיאטרונן הנפש, מקודgel, 1982a). הסיכון מסתבלת יותר בגלל הצורך להבחן בין סיבות מידיות (כגון והטעורות מינית) וסיבות בסיסיות, ששורשיהם טמונים כנראה ביחסים הוגםליים המוקרדים בין האם לתינוק ובשלב הראשוני של ארוגן ובוגרת-הנפש. אשר לביקוריים הפסיכוטומטיים, יש סבירות גבוהה שאירועים מסוימים של תפקוד נפשי יתshawו נתיחה לתגובה פסיכוטומטית למצבי לחץ יותר מאשר לתגובה נירוטית, פסיכוטיות או טריטיות.

הרהורים אלה לא הובילו אותי מיד לבחינת התופעות הפסיכוטומטיות. עוד לפני שהגעתי למסקנה שקיים צורה של מיניות ארכאית יותר, בעלת מאפיינים טווומ-גניטיטיים, סדיסטיבים וה坦זוגותיים, הביאו אותי תכיפות קליניות להרהר במשמעות הפרימיטיבית של הסטיה המינית (מקודgel, 1964, 1978). הרהורים אלה הם שגרמו לי להניח כי קיים תהליך של נסיגה (regression) שהמחללה הפסיכוטומטית עצמה עשויה להיות, בנסיבות מסוימות, טימן חיצוני לגעוגעים ליבידינליים מוקדמים ביותר (כמו במקרה של גירגיט המתוואר בפרק 10) שנחוו כמאימים על החיים. גם לא תיארתי לעצמי שכדי לבטאת את הממצאים הללו באמצעות מונח חדש: "היטרוריה ארכאית" (מקודgel, 1982a), העשויה להישמע בסתריה משום שהיטרוריה נבנית דרך קשרים מילוליים.

הפסיכוטובות על הבינה הפסיכואנגלית

עם חלוף הזמן נעשית ערה יותר לחקוקות הנפשי של מטופלים שבנווטם לביעותיהם הפסיכולוגיות, סבלו גם מآلגוריות, ממחלות לב ודרכי הנשימה, מהפרעות גינקולוגיות ומחלות אחריות, שהופיעו深深地 לאירועים בעלי חשיבות פסיכולוגית בשביבם. קראתי הרבה על ההיבטים הפסיכוטומטיים של הפרעות פיזיולוגיות אלה, וכשיכרתי הקדשתי מתחבָּה רכה למשלמות הנפשיות שלהם אצל המטופלים

הסומטיים שלו, בהרגזה הבהירו לי התמציאות הקליניות של המטופלים (וגם הקטפליים) נוטים לעתים לטומטיות, בעיקר כשאיורוועם היוצרים מחושת לחץ מכשילים את דרכי ההתחמודות הרגילות שלהם עם כאב וקונפליקט נשפי. אך במיוחד עניינו אותי אלה שהגיבו בנטיה לחולות כמעט בכל מצב שיצר החעורות רגשיהם (בעיקר במצבים שעוררו כאב או חרדה פרידריה). חוכופות לייו אותו המחלות הללו מחקופת הילדות, אך בדרך כלל הם לא הזכירו יותר אלא בשעלו בהם מחשבות ספונטניות ואוטוציאטיביות על בריאותם הגופנית. כאשר הבנתי שמקצת המטופלים שלי חשים צורך לא-מודע לשמר את המחלות הללו לא רק כאישור לגבולה גופם, אלא גם כחוכחה ליכולת הישרשות הנפשית, היה זה תגלית רבת משמעות בשביי. בחלוף הזמן קבעתי לי ונוהל שלפי ביקשתי מהמטופלים לעתיד לסתור לי כבר בפגישת הראונה לא רק על בריאותם הנפשית, אלא גם על בריאותם הגופנית.

לב פטיאוטומטי?

לאחר שגיליתי שניים מן המטופלים שלי סובלים ממחילות לב, התחלתי לחתניין במחקריהם בחוחות זה (בכך הסחייעתי בנייטון רבי-שנים להבין את מאטר, או לפחות להאמין עם הדימויו הפסיכומטי של בנטשי). למורי או שליעוסק בomidר הפסיכולוג של מחלות לב יש היסטורייה ארוכה. בראשית המאה העשרים הבהיר ויליאם אוסלר (Osler, 1910) במאמרו על תעוקת לב (angina pectoris) שחולמים אלה אינם שכירויות מבחינה רגשית או נורווטיים בזורה בולטה. החיאור מלא החיים של חולה במחלה לב שהציג אוסלר לדיוון קלסי אופיני של חולה כזו. בשנות הארכבים בסיס המחקר החלוצי המעמיך של פלנדרט לנטר (Dunbar, 1943) את התפיסה שרופס אישיות מסוים עשוי להיות גורם אטיאולוגי בנטיה למחלות לב. מחקרים נוספים, בעיקר אלה של פרידמן ורוזמן (Friedman and Rosenman, 1959; Rosenman et al., 1975), הובילו לגיבוש המושג בעל המוניטין, שהפך גם למועדן לביקורת חריפה, "אישיות מטיפוס

A", פרידמן חיאר דפוס התנהגות זה כמלים הבאות: "חסביך אופיני של רגש-פעולה המתגללה בקרוב חוליף במחלה העורקים הכליליים, העסוקים במאבק חמירי להשיג מסביבכם כמוות בלתי מוגבלת של דברים שאינם מוגדרים היטב, בחוק פרק זמן קצר ביותר, גם אם זה בגין הרשעות המוגדרות של דברים או בני אדם המצוירים בסביבה זו" (Friedman and Rosenman, 1959). (צללים של מاطר על בי-cashקרואתי לראשו את השורות הללו).

העוכדה שמחילות הלב בארכוזת-הברית נפוצות בממדים של מגיפה, הביאה לפיתוח שיטות שונות להערכת קוימו של דפוס התנהגות המוגדרת "דפוס התנהגות המועד למחלת לב". מחקר שוטף הוכיח שאבחן טיפוס אישיות A ניבא מחלות לב לא פחות מלחץ דם גבוהה, מכולסטרול מופר או מהחמלכות לעישון. יתרה מזאת, דו"ח של האגודה האמריקנית למחלות לב משנת 1978 הראה שלחולמים בעלי טיפוס אישיות זה יש סיכוי גדול פרי חמידה ללקות בהתקף לב חרור, בהשוואה לאלה שנימצאים בעלי אותו דפוס אישיות.

למרות שמדוברים אלה עולרו עניין בקרוב חוקרים פטיאואנלייטיים. הם המשיכו לעסוק בעיקר בגילוי תפקודים ומנגנונים נפשיים ייחודיים או עיקוריים הקשורים לסייעות פסיכוסומטיים, ובכדיות מידת השפעתם על התגברות הפגיעה הפסיכומטית, לפניה שארון באוטן שבר הפסיכואנליטיות הטהורה עוסקת בגורמי הסיבותיות, אתאר את הממצאים של חוקרים העובדים בשירותים הפסיכומטיים.

הנימוך של הנווגחים הפסיכומטויים

מוונחים ידועים שם במחלה פסיכומטיות שפיתחו מודעות פטיאואנלית פרטמו מחקלים המכונסים על ראיונות עם מאות חולמים שנברקו בכתי-חולמים ובמרפאות חז"ז. עברותם הביאה להיווצרות שני מושגים יסודו הנוגעים לחפקון הנפשי, שניתן לישם על מה שמכונה "אישיות פסיכומטית". המושג הרaszun, "החשיבה הביצועית" (a) – קלומר אופן חשיבה בעל אופי ביצועי –

גם מטופל זה לא קשור בין החרטפרצונות הפסיכו-סומטיות לבין התאונת. הוא נראה "مبرוטה" למגרי כנגד כל ידיעה על הריגשות החזקים שבתטח המעוורון בו באופן רגעי, כשהבין שכמעט הרג (ואולי אפילו רצח) בלי מודיעו להרוג) גם וקינויקה. במקומות זאת סבל גופו מתגובה אלימה וגולואה לעין. דרכיו חגלבה פיסיולוגיים נטולי רגש לאי-רווי חיים חמוריים אינט' מוגבלים לתולמים פיסיוטומטיים. בכל זאת, אין ספק שנפש המגיבה לאי-רוויים העזולים ליהחפס טריאומטיים בדרך רגועה וחסרת רגישות, ונוטה בכך לבטל כל הכרה ברגש החזק שהתחערר ללא ספק, גם אם לשעה קלה בלבד, היא בעלת סיכון גבוהה יותר לפגיעות פיסיוטומטיות.

הפרוטומים של אסקולת פריס שהתייחסו למושג של חשיבה ביצועית, הניעו חוקרים מבריטון שעסקו בתחום הפסיכו-סומטי (Nejhiah, 1970; Nejhiah, Sifneos, 1978) לפתח את המושג אלקסיתימיה (alexithymia). מושג זה מתייחס לבני אדם שאינם מטוגלים לחדר את מצם הרגשי במילוי, אט משומשאים מכיריים מילים מתחאמות, ואט משומשאים מטוגלים להבחין בין רגש אחר למשנהו. לעיתים הם אינם מטוגלים להבחין בין חרדה לדיכאון, בין החרגשות לעיפות ואפילו בין כעס לרעב.

העניין שגיליתי בצוות חסילה וההננסות נטולות רגש לכואורה אלה, ובחרומתן לפגיעות הפסיכו-סומטיות, החעורר, כפי שכבר הזכרתי, במהלך ניסיונו להבין את ההיבטים השונים של האישיות האינדריבידואלית, המתקנת מהחליק הפסיכואנלייטי. אלה מבין מטופלי שיטרבו להכיר בטבלם הנפשי, שנבע מתחושים של כאב או חריגות (תקופות נחלפות רגשות עצםם לאסורים או כמסוכנים), כאילו מחקו את התחנורויהם, ולפיכך לא היו מטוגלים גם לחשוב עליהם. הדבר קשה כמעט על יצירוח הקשר בין ההננסות עצמה לבין היבטים הפסיכו-סומטיים שבקו בעקבותיה, לעיתים קרובות טענו המטופלים האלה שהם ריקנות, וחוסר קשר עם בני אדם ואירועים, כאילו אין טעם לחייהם (זהו טיפורה של ג'ק הורנר בפרק 7 וטיפורה של טים, שהאנליזה שלו תירוץ בפרק 8 ו-9).

ההפקחן ממחקר של אסכולה המכונה "אסכולת פריס" (Marty, de M'Uzan, 1963; Marty and de M'Uzan and David, 1963; Marty and de M'Uzan). החשיבה הביצועית מאופיינית בהחיתוך פרגמטית ונטולת רגש של האדם לעצמו ולולחו — התייחסות הנראית לנוטלה ליבידה.

אחת המטופלות ספרה לי בראין מקרים שמאז יולדותה סבלת מקצת הסימפוניות. הסימפטומים אמורים נחלשו במהלך השנים, אך חזרו בכל פעם שנגעה לבקר את אמה; למעשה הם הופיעו מיד כשיצאה לדרך. כש.biקשתי ממנה בספר לי משחו על אמה, היא אמרה: "היא אישת גודלה, בעלת מבנה גוף רחב, נאה למדי בדרכה, שחמיד עסוקה בהמון דברים. כמו כן, עצוינה פעילה כמו קורם... היא סובלת משיגרון". המטופלת שלי תיארה את אמה כפי שהיא מתאר אותה זו — כלומר, מבחוץ. כשניסתי לומר מה הם רגשותיה מבפנים כלפי יחסיה עם אמה, היא אמרה במבוכה, "אני לא מבינה למה את מתכוונת בדיקך", אולי שאינה מוחוברת ל"מציאות" הנפשית הפנימית שלה.

מטופלת, שחלתה בדלקת מעיים כיבית קשה, נשאה אילו אירועים התרחשו בהחיה ומן קצה לפני שאיבדה את השיליטה על פועלות המעיים. לאחר שהרבהה ומן מה ספרה בקול שטוח והסר רגש, שהוריה ואחותה נהרגו בחאונת דרכיהם, והיא עצמה ניצלה ללא פגע. בששאלהי אותה מה היהת תגובתה לאירוע הטרגי, השיבה: "פשוט זיהיתי שאצטרך לאסוף את עצמי". מאוזן רגש יכול להקשיב מעבר למילים ולהבין, שהבהורהఈ שכלי היה נשבר לו לרטיסים, ושהיא חצטך לאסוף הרoba הרבה שברים. אך היא עצמה לא הייתה מודעת לריגשות אלה, ולא חיברה בין האירוע הטרואומי לבין המחללה הפסיכו-סומטי שבאה בעקבותיו, שבסמהלכה החפווץ גופה באורת בלתי-נשלט וטican את קיומה.

מטופל אחר שסבל מהחרטפרצונות פחואומית של ספח (פסוריזזיס) שכיסחה כמעט את כל גופו, גילה לי במהלך הטיפול שזמן קצר לפני כן רוס במכונתו אישת שטיילה עם חינוך בעגלת ופצע את שניהם באורך קשה, כשהשאלהyi אותו מה הרגיש בזמן התאוננה, השיב, "זה בסדר, יש לי ביתרhom מלא". בדומה למטופלת הקורמת,

חצפיה אנליטית על התగובות האלקטטיביות והביצועיות ללחץ פסיכולוגי הבהיר לה לשלוחים קרובות הן משמשות אמצעי ווגנה כנגד כאב כלתי ניתן לכיטוי, וכגון פחרדים בעלי אופי פסיקוטי, כמו הפחרדים מאוכדר חחושת הזחות העצמית, מיפוי נפשי ואולי אפילו משיגען. מבחינה זו העדדה התיאורטיבית שפיתחתי שונתה מתיאוריות הסיבתיות שנוטשו על-ידי ג'קיה וסיפאנאוס, הרואים בתופעות הפסיכוסומטיות מוצאה של ליוקים במרחב העצם האנטומי. בעוד חיאורה זו נcona אול, לגבי רבים מוחולים בשירותים הפסיכוסומטיים, אין היא חלה על מטופלים שהגיעו אליו לאנליה. יתרון שאנו עוסקים כאן בשלי אופוליסיות שונות, שכן המטופלים שלי הגיעו לאנליה משום שהיו מודעים למזוקתם הנפשית, ואילו אלה שנשלחו לסתומה למחלוות פסיכוסומטיות היו פנראה בליך מודעים לחלוטן לבאים הנפשי וסירכו לעבר טיפול פסיכורפי. במקרים כאלה ההגנות, המונעות מהם את חקירת הנפש, חיוניות לאיזום הנפשי (זהו מצבם הנפשי של מטופלים שיידונו בפרק 4). כל ניסיון לחתור תחת ההגנות אלה, מוביל לקבל את ההסתכמה או את שיחוך הפעולה של המטופל, טומן בחומר סכנה ועלול לגרום נזק גופני או נפשי נוסף. אם יש מירר נוירוטי לבננה הנפשי של מטופל הסובל מהפרעות פסיכוסומטיות קשות, חשוב לגלוות אותו. וזהו אחת הסיבות לכך שיש להקשיב למועדן לטיפול רוב קשב בראינונו המקרים.

לב העניין

דברים אלה מחזירים אותנו לפערית מחלות הלב ולשאלה, באיזו מידת עלולים אופני החפקור הנפשי שחווארו לעיל להסביר את הפגיעה למחלוות לב. מבנה האישיות של טים, שאנו נפגש בפרק 8, דומה במידה רבה לדירוק ששרטטו הפסיכוטיקאים. במהלך הטיפול הואלקח בבחקי לב. אירוע טרי זה הביא אותי (וأت טים) לכמה גילויים חשובים, שאיששו חלק מההשערות של הפסיכוטיקאים. אך גם העניינו תוכנות חדשות על דרישות הרינמית, הלא-מודעה של חפקור נפשי מסווג זה. מעל ומבער לבננה

הנפשי, המתייחס לעולם באופן ביצועי וALKSITIMI, גילינו טראומה نفسית מוקדמת שהקכה למצוקה. יתרה מזאת, טיפולו של טים מחייב על סיבות אפשריות לקוּמן של צורות חרדה פרימיטיביות, ואולי אף מדרגים כיצד ההשפעות של האופטיות המולדמות הטורוט-AMILLOTH של הילד על חפקור נטול רגש של המktor, ממשות אמצעי למלחמה בכאב נשפי, בתקול מוקדם ובפניקה.

מחקר שנערך לאחרונה (Brazelton, 1982; Stern, 1985) מספק לנו שפע של עדויות על כך שהחינוקות מאוחחים ללא הרף לאימהותיהם על רגשותיהם. אם המצב נורמלי, חנהל האם קשרות קיובה עם התינוק על פן טימנים אלה ובהתאם למידת החופש שלה מלחצים פנימיים. אך אם מצוקה פנימית וחדרה ימנעו ממנה להבחין או לפחות נכנע את הרumeות, החיכים והתנוועות של ילדה, היא עלולה לפגיעה בו בכך שתכיפה את צרכיה ורצוניותה עלייה, ובעקבות כך תגרום לו חוויה שחוואותיה יהיה תסכול אועם. השתלשלות אירועים וו מסוכנת משומש שהיא עלולה לגרום לתינוק לבנות, באמצעות העומרים לרשונו, ורכבים קיזוניות להגן על עצמו מפני טרור הרגש המאיימות עליו ומפני התשישות הבהא בעקבותיהן. תיאורים כאלה נשמעיט חכופות על ידי מטופלים מכוגרים הטוביים ממחלוות פסיכוסומטיות, כשהם מספרים על החינוך שהי. דיווחים על עצמאות מוקדמת מאור (היליכה וריבור בגיל צעיר בהרבה מן המetable) נוספיםים לעתים קרובותathamona אקלינית.

פתרונות נוירוטיים לעומנות פתרונות פסיכוסומטיים **א'**
במהלך התнатוחה הקלינית עם מטופלים פסיכוסומטיים התברר לי שהם מגלים סימפטומים נוירוטיים מסוימים כל כך, עד שנחנן לכוניהם "נוירוטים" (neurotism) (מקדוגל, 1976). נראה שכדי להימנע מלחשוב או להרגיש בעוראה עמוקה מרדי כאב או קונפליקט פנימי, העולמים לגורם להצפה או לעירוע נפשי, נאלצו מטופלים אלה לשמר על מסווה של "פסבלר-נוורמליות". למרות שרבים מהם סבלו ממגנון של מחלת פסיכוסומטיות מוכחות היטב, הם קישרו רק

ב-1982, גיליתי שמטופלים רבים הנוטים לסומטיזציה חמורה – כולם כאלה הסובלים, בדרך כלל, מ מגון של סימפטומים פיסיולוגיים – לא התייחסו לעצם או לולחן בדרך פרוגמטית ביצועית, וגם לא היו אקלסיתים כלל. לחיציות שתוודו בספריה הקודמים (מרקוגל 1978, 1982) אוסף כאן השערות נוטפות:

1. תגבות אלגיות, תגבות של מערכת העיכול ושל הלב, ותגבות דומות אחרות, הן לעיתים ביוטרי גופני לניטון להחגון מפני גיגועים ליבידקלים ונركיסטיים קדום, הנקטים במסכנים את החיים, באוטו אופן שבו אiom המוח מסכן את המינוק.
2. כדי להשיג מטרה זו הנפש שלוחת אל הגוף ברגעי סכנה, ממש כמו בגיל הרך, מסר נפשי פרימיטיבי של אזהרה, העוקף את השימור בשפה, ועקב כך לא ניתן לחשב על הסכנה.
3. החזאה יכולה להיות חוסר חפוך פיסיולוגטי, כמו הצורך להרוחף לזרק את הגוף מהוכנו (ברקע מיעים כיבית, למשל), הזרק לעצור את הנשימה (כמו בקצרה של הסימפונות), או יצירת תגבות עור חריפות (כמו בדלקת עור או בפסטורוזיס). לחופין, עלול המסר הנפשי לגולם להפרשה מוגברת של המעים, להחץ דם גבוה, לדופק מואן וכיוצא באלה. או שהמסר עלול לגרום להפרעות בתפקודים גופניים נורמליים כמו אכילה, שינה, הפרשה ועוד.
4. הגוף, כמו הנפש, כפוף לחזאה כפיהית. בחיבורו מעבר לעקרון העונג, קשר פרויד את החופעות הללו לדחפים ההרטניים. בחומר הסומטי נוטים גם היחסים המורכבים שבין הגוף לנפש לחזאר אופן כפיהית עם הופעת הגירני הדורוש (בדרכ כל גירוי בעל אופי ראייתי, שימושית או תפיסתי-חויש אחר), או כשיחסים עם בני זוג או חברים קרובים נתפסים כמאיימים.
5. הרגש שהחעוור אין זוכה להכרה בדרך טמלית (כלומר במסגרת הקור של השפה, המאפשר לכנות את הייצוגים הטעונים רגשית בשם, לחשוב עליהם ולהתמודד עמו נפשית), אלא מעבר לע-ידי הנפש מיו' בדרך פרימיטיבית, לא-AMILIOTH, כדוגמת הרחף

לעתים רחוקות בין החופעות הפסיכוטומטיות הללו לבין אירועים קשים בהםם, אולי טילקו מהחדרה חשושת לגבי אותן אורה גופנית ופסיכולוגיות. התחששות הללו לא הוכחשו ולא הזדתקו, וכן אף לא נרשמו בחתימתו של המטופל כמי שקרה במקרה של מבנה נפשי נוירוטי, במקום ואות הם הגיעו כל זיכרון על החששות מטיפולות או השמידו אותו לחлотין.

על היכולת להעלים חזרות מתרידות מהודעה למודתי דווקא ממטופלים שנגנווי הגן הנפשי העיקריים שלהם היו נוירוטים או אישיותים. יכולת זו להזוץ משמעות ניתנת לאנלויזה, כאשר המודעות מפרקת להכיר באירועים טעונים מאור רגשית, ובעקבות כך נגרמות הפרעות גופניות ומניות או שנוצר חפוך וחושתי לקרי. קטעי האנלויזה של בריסטופר (פרק 3) ושל גיק הורנר (פרק 7) מרגימטים צורה ייחודית זו של חפוך נפשי שאת מוצואה כינית "חסך נפשי" (psychic deprivation).

במחקריו החלוצי כבר פיהם ג'ורג' אנגל (Engel, 1962) חיאורה שלפייה מנוגנים נוירוטים, המהווים חין בין הגוף לנפש, מונעים תופעות פיסיולוגיות. ככלומר כאשר הנפש מצילהה ליצור מבנה הגנטי (בצורת סימפטום נוירוטי) כדי להחמיר עד צאב או עם קוונפליקט נפשי, היא מוגנת גם מהתופעות גופניות. לעומת זאת, במקרה של מחלות פיסיולוגיות מחרחשת נסיגה לאופנים פרימיטיביים יותר של יחס גוף ונפש, המתקיימים אצל פועות הסובלים מהפרעות פיסיולוגיות (ראה פרקים 4 ו-5). דבר דומה מתורחש במקרה של רפויו החמקאות המהווים דרך לפיזורה של מצוקה נפשית (הגושא ירדן בither פירוט בפרק 6).

הפלגה זו מובילה אוליazon חזרה אל המחקר של הפסיכוטומטיים ואל המושגים שלהם, המבוססים על תכיפותן מקייפות שנעשה בשירותים הפסיכוטומטיים. למרות שחקרים סייע לי להזות דפוסי אישיות ותפקיד נפשי דומים אצל אחרים מהמטופלים שלי (כפי שציינתי כבר במקרה של טים), העבורה שלו עם המטופלים וגונוטים לסומטיזציה העמיצה בטימן שאלת יכולתן של התיאוריות הללו להסביר את היוצרותה של פחולוגיה פיסיולוגית (מרקוגל

להיאבק-קלנות אל הגוף, וכך יוצר את הועזוע הגוף שאננו מכנים סימפלטום פסיקוטומטי.

6. המחלות הפליטו-וטומיות מקובלות במרוצת הזמן ממשמעו משנית מועילה. הפיזי על הסבל הגוף שהן גורמות הוא האמונה הלא-מודעת שהמחלה מגינה על הגוף, בכך שהיא מגירה, למשל, את גבולהתיו. כך פרחותם הפלדרים מפבי התמצגות במצב של יצטי גומלי רגשיים עם הזולח (המוחרים באורה לא-מורע יהסים מעורערים של אט-פעוט ופחד מפני בליה אן נתישה על ידה). העברת מסר של יירוש באמצעות מחלת או חגנית עשויה לקרב בני אדם שאיכפת להם. האנילזה חושפת חוכוף גם פנטזיה נוספת, שהגוף המותקף פיטית גם מתקין באותו הזמן אן גופה של האם המופנמת. כך מספקת המחללה רוח משני.

7. במקרים מסוימים המחללה הגופנית היא הוכחה מעnickה ביחסין שהגוף אכן חי. לפיכך העצמי מתחזק, והתחווה של מוות פנימי, שמקורה בהפרעות בגיל הרך, נחלשת. רגשות פנימיים כאלה מעורערים לעיתים קרובות דיכאון שאנו זוכה להכרה, משומם שהאדם חופש אותו כחויה נורמלית בהחלה.

הקוראים אולי כבר ויהו שכמה מן הקביעות הללו חולות ברמיה שונאות גם על סימפטומים פסיקוטומיים. למרות הסבל שנגרם מהווות ומחשובות השווא, הן נתפסות לעתים כעדיפות על האין המפחים על מות פנימי, המלווה בתחשוה של ארבך והות אישית או שלימות גופנית. ביחסתן על רעיון אלה ניתן לאות שקיים דמיון מסוים בין פסיכוןה לבין פטיקוטומיה, בכך שמטרת שתיהן לתקין את המצב שנוצר נוכח תחשות סכנה שלUGHות קרובות אינה מודעת, המאיימת על הפרט (מקודג'ל 1982, a, b).

— אין זה מוביל אותו לעסוק בבעיית השימוש בשפה ובחקירה — או ליתר דיוק, בעובדה שאין לה מפרק — בתופעות הפסיכוטומיות. אופיים הטמלי של סימפטומים היסטריים ואוכסיביים, שנוצרו על-ידי מחשבות וקשריהם מילוליים שהוא פעם מודעים אך הודחן לאחר מכן, אין קיים במקרה של סימפטומים פסיקוטומיים. גם שימוש פסיקוטרי בשפה או במילים עצמן, שנוצרה בקרב מטופלים פסיקוטומים,

אינו קיים. אצל הפסיכוטים המילים לא נועדו להعبر ממשמעותם אלא להכחידן (Ogden, 1980; Moltgrain, 1987). ואילו אצל מטופלים פסיקוטומטיים קשים קיימת לכארה תקשורת נורמלית עם העולם (חופה המזכירה את מושג "העצמי המזוייף" של ויניקוט, 1965), שבה המילים, ואולי השפה עצמה, מוצטים מהמרכיב הרגשי שלהן, לפחות חלק של האישיות המבקש כל הזמן לסלק את ההכרה בחזרות פרימיטיביות בעלותו ונפק פסיקוטי.

לאחר זמן גיליחי כי במרקורים של החולמים הפסיכוטומטיים מתקיימת צורה ארכאית של סמליות, שבה הנפש אינה נעקפת ומוחירה את הגוף "לדבר במקום השכל"; אלא הגוף מציאות למסרים שאמנם לא עברו דרך המבנלים הלשוניים השכליים, אך היו גירוי לתגובה גופנית, כמו בגיל הרך;

קל להציג, ביחס לסתימפטומים נירוטיים ופסיכוטיים, את החפיסה של הסימפטומים הנפשיים הם ניסיונות יולדותים למצוא פתרונות למצוקות רגשות. אך קשה לקבל חpisa זו כשהיא מיוושמת על מחלות פסיקוטומיות. המתחשבות שהבעתי לעיל הביאו אותי להניח שלמרות שטומפטום פסיקוטומיים ובסים עלולים לגרום למוחם מהיר (בנגיגוד לסתימפטומים גופניים היסטריים שהם סמליים למורי וכמעט שאיןם גורמיים לנזק פיזיולוגי), הרי הם מייצגים גם, באופן פרורוקטלי, ניסיון לשורר.

קטע מהן אנילזה של מטופל הסובל ממוגון של מחלות פסיקוטומיות, המובא בפרק 9, עשרי להבהיר כמה מן ההשערות הנוגעות לבניה הנפשי האופייני לבני אדם ובאים הוטבולים באופן חמוץ מחלות פסיקוטומיות. קטע אנליתי זה מאפשר גם להבין דפוס אישיותו השלונה במלחית מהדריוקן שתיארו החוקרים הפסיכוטומיים. במשך ארבעים שנה, החל בגיל הרך, סבל המטופל זהה מאלרגיות חריפות למוון, מדקה עור עצבית ומקצרת של הסימפונות. במרוצת הזמן נספרו לאלה חפקוד לקרי של הלב, כיב קיבה ושיגרון. בעקבות טיפול מואמן, שככל שיחזק פעלתה של שניינו, ננטשו סימפטומים אלה על ידו בהדרגה.

אני מקווה שהתרגום קלינית זו והדגמות אחרות יבחרו לקורא באյור מירה עשויה הtoutouie הפסיכואנליטית להפוך באטיות את המטרים המסתוריים הדרומיים, העולים מתחליכים פסיכוסומטיים, למסרים מילוליים ולפיקח פסיכונירוטיים הנחוצים לאנליה.

פרק 2

מארג הגוף-נפש

כיצד רוכש החינוך חוושה של זהות סובייקטיבית? כיצד נעשה כל אחדマイתנו ל"ארף" שונה משאר בני האדם, או במילים אחרות ל"אינדריוידואל" (מליה שמקורה במילה הלטינית "usus", ופירושה "אחרות שונות ניתן לחלקה")? ניתן לומר שהנפש מחחילים בחווית ההתחזגות המולדיה את הפנטזיה שלשני בני אדם, יש רק גוף אחד ונפש אחת, ככלומר שהם אחידות בלתי-ניתנת לחלקה, החינוך הוא אמן כבר יצוה נפרד בעל חכוות מולדות וילולות שעדרין לא התחמשו, אך אין הוא מודע לכך. ענייני החינוך אמרו והוא מהוים יחר אדם שלם. אם לא עדין אינה "אורביטט" נפרד, אך היא באותו השעה גם ישות גדולה ורחבת בהרבה מסתם יוצר אנושי. היא הסביבה כולה, "אט-היקום", והפעוט הוא רק חלק קטן מהיחידה העצומה והמרגשת הזאת.

עומק בתוכך כולנו מknegf גגועיק לשוב אל המיזוג האשלייחי זהה, להיות שוב לחלק מ"אט היקום" הכל-יכולת של ינקוthon, שם אין מסכלים, אין אחריות ואין תשוקות. אך ביקום כזה אין גם זהות אישית. אפשר אפילו לומר כי הגשמה געגועים אלה כמוות כאובדן הוותת האישית, ככלומר פריוושה מותת נפשי.

וליצור את אשליות האחדות הגוף-נפש והנפשית עם יקום-השדים הקסוטם, וכן בזמנן. ייאכלו באומה עוצמה כדי להפריד את גוףם ואת הקיושת העצמי הראשונית שלהם מגופה ומעצמאותה של האם. כל עוד המשאלות הלא-מדועות של האם לא יגרמו לה להתרебב בנטייה האוניברסלית של כל התינוקות להתחמוגות ולהיפרדות, יבנה לעצמו כל חינוך, קודם פול, דימוי של הסביבה האימהית, תוך שימוש בחחליכי ההפנמה השוניים העומדים לרשوت הנפש (הכללה, הטעעת חותם וחזרחות), ולאחר מכן יציג נפשו של האם עצמה כדרמות מרגעה ומטפלת, המסогלת להכיל את סערות נפשו ולהקל את סבלו, מבלי לחבל בדחף הבלתי-פוטס שלו לעצמאות גופנית ונפשית, כך יגוחו בעולמו הפנימי של הילר, בעצמי המפתח שלו, היסודות להזדהות עם המושג האידיאלי (*imago*) של ההורה המרגיע והמטפל.

תחייתו של יקום הטבולים

בשלם זה של התפתחותו המינוק מתחילה להמציא "שםיכות ביטחון" המגליות בעברונו את המקהות של מפקודיה המרגיעים והמגוננים של האם. האובייקט ה"טרום-מעברי" (Gaddini, 1971, 1975) יכול להיות בגדי האם, פיסת נייר משי הספוגה בריחתה והמוחירה את חחשות גופה וחוומו, אובייקטים אלה, הטעוניים רגשית ומאפשרים לתחינוק להירדם עם האשליה שאמו נוכחת, מוחלפים בנסיבות נורמליות, בדרך כלל מאוחר יותר, במחילפי אם מתחמקים יותר, כמו דובונים או טקסים מיווחדים (شبירת מהליק זה תודגם בקטעים קליניים שיידונו בפרקם הבאים).

זהה גם התקופה שבה השפה מתחילה להחליף את החשורת הגוף-נפש בעלת הצורות הפרימיטיביות. הילד הקטן יכול מעתה לחשוב ולהגות את המילה "אמא", וליצור באמצעות המילה בלבד את האפשרות לעורר את חמימותה וחגונתה של אמו, מבלי שהיא זוקק לנוכחוה החיצונית נסכת הביטחון. יציג נפשו זה של "אמא", כאדם שאפשר לכנותו בשם ולחשוב עליו, הוא חינוי לבניית הנפש,

↙תפקידו אינדיווידואליות

לפנטסיה של "גוף אחר" יש כמובן אכטיפוס ביולוגי שמקורו בחיים בתוך הרחם, שכמהלכם גוף האם מלא את הצרכים החיווניים של שני יצורים. הארכת ההחנשות הזאת והעמדתה כמצב שאלה שוואפים, מלאת חפkid חיוני בחיה הנפש של הילד. כל דבר המאים על שימור האשליה הזאת גורם לתינוקות לHIPOSH נואש שנועד לשוב ולמצוא את גן העדן האולד שבחוץ הרחם. אך כבר הכבci וסינני המזוקה של התינוק מייצים באם להיענות לתקבילה הדוחפה ולהיפש אינטואיטיבית דרך חדש את אשליות האימה, תוך שימוש בחמיות, בקצב ובקרבה המגוננת של גופה וקוולה גם יחד. באמצעות יכולתה לשמר את האשליה הזאת היא מאפשרת לתינוק להפנימ רימוי פנימי חשוב של הסביבה האימהית, המריגע אותו או מאפשר לו להזדרם בשלווה.

אך קיים גם צורך לא פחות חשוב של התינוק להיפרדות. כאשר קונפליקטים לא-מודיעים מפריעים לאם להכיר בצויר של התינוק להפריד עצמו ממנה, ולפיקח מונעט ממנה להבחן בצויר שלו לוותר על נוכחותה הפיסית כדי לישון — עלול הדבר לגרום לאחות ההפרעות הפסיכוטומטיות החמורות של הינוק המוקדמת: התינוק סובל מנדרדי שינה, ומסוגל לישון רק בזרועותיה. סיורה של סופי פרק 5) מאפשר לנו להציג אל סוג כזה של יחס א-סידל על הסיכון הכרוכים בו.

כאשר ייחס האם-ילד "טוביים דיים", תפתח מהמאגר המוקדם של גוף ונפש מודעות נשית נברלת של החינוך שתליך ותגבר, וכן הפרדה בין גופו לבין הייצוג הראשון של העולם החיזוני, גוף האם, "יקום-השדים". בזמנו תיווצר בפנשו בהורגת הבדיקה בין הפע הנפשי לפן הגוף.

↙ ה"ריה-סולטיזיה" ההדרגתית של הנפש מלאה בשאייפה נפשית מנוגדת להתמודג למורי עם אט-היקום. תינוקות ינצלו את כל האמצעים העומדים לרשותם, בעיקר ברגשי מצוקה גופנית ונפשית, כדי לשוב

והוא שיאפשר בסופו של דבר לפערת להבטיח לעצמו את התפקידים האימתיים שבוחל בהם, ואת בתנאי שהmillion "אימה" אכן מייצגת בשבילו חוושת רוגע וביטחון.

כל שהמגעל הגוף הרוקע עם האם והקשרו באנועות עממת פוחתים, מחליפה אותן בהדרגה, באמצעות השימוש בשפה, תקשורת סמלית. הפעוט הופך לילד בעל כושר מילולי. מנוקה זהה ואילך מודחקת המשאלת הטעורת להיות אינדויוירואל וכטו בזמן חיק בלחין-נפרד מן "הآخر"; במהלך הזמן יש לגעגועים הללו פיצוי: רכישת מחושה מוצקה של זהות אישית.

אבל החלום להגיע לאחוות המקורית אס-ילד עדין תובע אותו מוקמו בלארמודר. מן הרואי להרגיש שהשאיפה של כל אחד להיפטר מן האחורי המהותי שבתוכו, הגוף והנפש, כדי להתנוג עם אס-היקום הפרימיטיבית, ממשיכה להתקיים בלבד כל אדם: אך הגעגוע הנוטלagi הזה אינו מוביל לתוצאה פתולגית בהכרח. היכולת להיסחף, גופנית ונפשית, למים שתיהן אשליות של שאיפה זו חרמת, בין השאר, למימוש שתי חווויות אנושיות מהותיות, פסילוטומיות למהדרין: חרדות השינה ועונג הארגזטה, ובהתאם לכך, כל אחת משתי החוויות הללו תופרע, אם הנטטיה של ההתחומות עם אס-היקום חעורר חרדה. חרדה זו עלולה להופיע כאשר במקום שיופיע אובייקט אימהי מופנם בעל תכונות מרגיעות, מופעים פחר מלני הריק, או אימה מפני דמירי הקשו במוות. כל אחד מהדרימים המסוכנים הללו עלול לגרום לאובדן סופי של העצמי, במקום לניצחונו של הדימוי מעניק החיים המאור.

בاسلיה של אחדות אירוטית ומיסטיבית.

גוף אחד, נון אחד, גוף אחד לשניים
שנים רכוות בקשת במלחן עבורי האנגלית "לשםוע" את החיפורש
הזהם אחר התחומות הזאת, המלווה באימה מפני אובדן העצמי
הגוף והאין-הגוף. ואמנם עליה כדי לעקוב אחרי הרכהות
הנטטיות שלו: גוף אחד לשניים, מן אחד לשניים, נפש אחת

לשניים ולבטוף — חיים אחד לשניים. ההמשגה של האופנים הפרימיטיביים הללו של התפקיד הנפשי, יחד עם רשות ההגוננות שנבנתה החל בגיל הרך כדי להתמודד עם הסכנה הטמונה בהם, מציבים כמה קשיים איאורטיטים. החשוב שבהם הוא שאין די ברגמים הפסיכואנגליטיים הקלאטיים שלנו על התפקיד הנפשי, אם הם מחייבים על משמעות, כדי לחשיך את האופן שבו חי הנפש מאורגנים מן השלב שבו התינוק הופך ליד בעל כושר מילולי, ואין בכותם אף להסביר את הפרדה האיטי של הנפש והגוף, הנוחרים גם קשורים וזה לזה לחמידר.

ההנתנות הראשונה שלי עם פנקסיה של "נפש אחת לשניים" McDougall (1960) החרוצה כשבידתי עם ילרים שטבלו במופרעות קשה (and Lebovici, 1960). התנותות זו החרוכה בהמשך בשיטתה לבני ארגם הסובלים מקשיות נלקטיסיטיות. המטופלים האלה למדוני שהם מתקשים להבחין בין הנפש שלהם לבין זה שלהם, בעיה שהו לה הרים גם בעולם החיצוני. מטופלים אלה היו מושוכנים חכופות שמחשוביהם על אודות המתרחש במוחם אין סכירות, אלא עובדות מוחלטות. בדומה לכך הם נזקנו לחבו באופן מרומז שיבינו אותם מבלי' שיורוקו למילים — חביבת לגיטימית אצל פערת נטול כושר מילולי, שביחסים בוגרים עלולה לעורר איחבתנות מלאות מתח. לאחר מכן, כשעבדתי עם מטופלים הומוסקסואלים (מקורגול, 1964, 1978) ועם מטופלים שחגורתי בשם "ניוא-סקטורואלים" (מקורגול, 1982, a, 1986) התחלתי להעיר את עצמת הנטטיה של "מן אחד לשניים". בחרוזות מיניות חרוגנת אלה יוצרו הגנה לא ורק מפחדים מודעים, הקשורים בזוכיות מיניות ובתחווה של זהות מינית, (כלומר כל מה שככלו במושג הפסיכואנגיטי "חרdot סירוט"), אלא גם מחדך לא-מודעת מפני אובדן תחושת הזוהות האישית (שאפשר לראותה באבטיפוס של חרdot הסירוט). באמצעות הבעות המדרומה על מינו של בן הזוג, היה אפשר להשיב את הנטטיה של שלמות מינית להרתקה את חרhot הסירוט, ובאותה שעה גם מגוננה מפני פחד פרימיטיבי יותר של אובדן גבולות הגוף או תחושת הזוהות האישית.

וזען ביחסים עם בני אדם אלה עלול להטיבע את המטופל בים של סבל, המלווה בהתקפות מחרשת של סימפטומים פסיקוטומטיים. בסיטואציה הטיפולית נזקות תופעות אלו לחור על עצמן בחוגבה לכל פרידה מן המטפל, וכן נימנת ההזרנות, לראשונה בחיה החוללה, לבטא במילימ את האותות הפרימיטיבים הלא-AMILILIIM הנמרטים עלי-ידי הנפש והmemomshim באמצעות הגוף (דוגמה ברורה לכך, מהוים גל הק יתודות המבאים לעתים קרובות להתעוררות תופעות פסיקוטומטיות).

מן הרואין להרגיש שדרכו של כל ילד לגיבוש האישיות (אשר בהיותה שלמה פועלת כמוסום פוטנציאלי בפני משבר פסיקוטומטי או פסיקוטי חמור) רצופה עינזים וטיקונים. כמו כן ברור שחלק מזהותו של כל אדם תהיה קשורה תמיד במה שהוא מייצג בשביב האחדר, שכן הזותות הטובי-טיבית, כפי שציין ליכטנשטיין (Lichtenstein, 1961), נקבעת תמיד עלי-ידי שני מדרדים: "זה הדומה לי" ו"זה השונה ממי". כל בני האדם שהשתינו בראוףן מקורי לעולם החיצוני, והיו בעלי משמעות מיום הלידה ואילך, נעשים לייצוגים נפשיים קכובים ההופכים לחלק בלתי-נפרד, גם אם לא-ימורע, של העולם הנפשי הפנימי. למרות שאופן התתרלותו של החליק וזה עדין אף-מסתורין, לא ימנע הדבר מאיתנו לנוטה להסביר על שאלות העולות בהקשר לאו-או אירוע נפשי מסובך המכונה הפנה. ואלה הן השאלות:

- כיצד וולש הפעוט יציגו של גוף ונעשה מודע לכך שגוף זה הוא באופן ייחודי שלו או שלא? ומה מהינה החזאותם אם בעלות נפשית זאת לא חתمرة כחלכה?
- כיצד נעשית הזותות המינית לייצוג נפשי איתן, וכי-צד משאכנע הארם שאבירי המין שלו גם הם ייחודיים לו (וains שייכים, למשלו להורי)?
- ומה עם הנפש עצמה? כיצד מגיע הילד להבנה שנפשו היא

על חשיבותה של הפנטזיה "גוף אחד לשניים" בהתייחסות אל אדם אחר למדחי במשך השנים במהלך אגוליזות של אחרים מהמטופלים שלו, כשהשקלות מאמצים בהבנת המשמעות הכלכלית והדינמית של מופעות פסיקוטומטיות חרזרות ונשנות. הפנטזיה היטודית של הטיטה כזאת: "האהבה מביאה למוחות נפשי, ככלומר לא רק לאוכזן המחטומים הנפשיים בעקבות פריצת הזולק פנימה. אלא גם גבולהו של גופי. רק אדרישות מוחלטת כלפי כל התקשרות של אהבה מבטיחה את הירדוות". לפיקן יש צורך לשמר על מחסום של "חוטר וגבש" כלפי הזולק, מחסום שנוצר עלי-ידי אובדן כל הכרה ברגע (כמוagem בפרק 6), המונע גם כל השקעה נרקיסיטטיב בגופו או בנפשו של האדם עצמו. הרבר עשו להזכיר באורת מסוכן את הפגיעות הפסיכוטומטיות ולהפוך לאו-על החיים עצם, כפי שגילו חוקרים פסיקוטומטיים וכבים שעסלקו בחופעות הקליניות הידועות של "אלקטיתימיה" ו"מחשבה ביצועית", שליהם התייחסנו בפרק 1 (טיפורו של טים, שיסופר בפרק 8 ו-9 מדרדים ארוגן נפשי מסווג ותא, אך מציג חפיסה של מצח חסר וגבש השונה מזו שתרואר במחקר הפסיכוטומטי). י

במציאות הנפשית של חולים אלה נוצר מרחב של מוחות פנימי, הולרם להם חכופות להזינה את עצם פיסית ולהיות חסרי מודעות לצאם הנפשי (ואפילו לחחשות כמו המרגשות או הנאה), עד שברגע מסוים מחרחשת נסיגה לרול-סומטיזציה של החוויה הרגשית המטולקת, ובמקרים מסוימים גם המערכת החיסונית נפגעת.

עם זאת חשוב להרגיש שרביכם מבני האדם האלקטיתימיים בעלי החשיבה הביצועית אינם צופלים למשכב, ואילו אחרים, הטובלים מכמה מחלות פסיקוטומטיות קשות, אינם מגלים על פני השטח אופי אלקטיתימי או ביצועי המאפיין את החלים הפסיכוטומטיים שנברקו במחקר הפסיכואנליטי ובשירותים הפסיכוטומטיים. הנפוך הוא, אני עצמי טיפולתי-בכמה מטופלים פוליסומטיים שהיו מודעים מודע לחוויותיהם הרגשיות.

לעתים "השטח המת" של היישוש המקנן בנספרם של מטופלים אלה מוסווה בחלות חמחרת בני זוג, הנחותם כחולק מן העצמי, כל

אוצר נטח והוא בעליו יחיה, וככזה יש לו זכיות מלאות על המתחבשות, הרגשות והסתורות המכוטים הטמוניים בו?

במהלך המאה העשרים, מאז טبع פרויד לראשונה את המושג ארגון אידיפלי, הועש מושג זה, בגרסתו הפאלית-גניטלית, מבחינה תיאורטיבית וקלינית. וכשנו חוכנה רבה בוגר לקורנסקיים שהופיעו בשלבים שונים של הארגון האידיפלי וגרמו לנירוזות ולסתות. ליקטנו גם מידע נוחב על אורות יצוגי הגוף, איברי המין והנפש המשקעים בצרות ארגון נירוטיות וסתתיות. בעודם הרגמים הפסיכואנליטיים העומדים לרשונות נוכל להראות כיצד נוצרו צורה הארגון הנירוטית והסתתית כתגובה למזה שנאמר — או לא נאמר — לילדים על הזחות המינית ועל התפקידים המיניים. מכאן ואילך נוכל לעקוב אחריו הרך שבאה ניטה הילדר, החי עדין בהוד המבוגר, לפרש במהלך יולדות מטרים מובלבים שנבעו מהמשאלות ומהפחדים הליד-מודיעים של הוריו.

אצלם אנו יודעים הרבת פחות על המבנה המוקדם של הייצוגים הללו, על המשתיות הטרומ-אידיפיליות המצוויות בסיס צורנות הארגון הפסיכוטיות והפסיכוסומטיות, למשל. לפיכך אנו מבינים פהות את הלגיוויז הפסיכוטיות והפסיכוטומטיות של כל אדם. אמנם ויניקוט, ביון וחוקרים פוט-קליניינאים אחרים, תרמו חרומות קליניות ותיאורטיביות ובוחת-ערך להבנת היסודות הארכאים של הנפש האנושית, אך לא נכח עדין דבר על המתה-פסיכולוגיה של הפסיכואה והפסיכוסומטוזיה. דבר אחד אנו יודעים בכלל זאת בודראות: הכתופים הפסיכוטיים והפסיכוטומטיים, בדומה לנירוזות, לביאות האישיות ולסתות, גם הם ניסיונות לריטוי עצמי. מבנים אלה הם עכווזת הנפש של הילד הקטן הניצב מול באב נפשי, שמקורו בגורם חיצוניiek המזוכים מחרוץ לשילתו.

באשר לילדות המוקדמת, علينا לזכור שהמציאות החיצונית המוקדמת של החינוך היא הליד-מודיע של אמו (שנכנה, בחילקו הגROL, מההתנטזות ומההאמונות שהתחוו בה בילדותה), הקובע את אי-יכולות נוכחות ואות אופן התייחסותה אליו. גורם בעל עוצמה שווה

כמעט הוא יחסית האם עם אבי החינוך, ומידת המשמעות והחשיבות האמיתיים והסמליים של השקעה בו. הדבר מוביל אותנו לבחון את היקום הטروم-סමלי והטרומ-AMILOLI כמפתח אפשרי לפוטנציאלים פסיכוטיים ופסיכוסומטיים.

אם כן, כדי להבין תופעות פסיכוטיות ופסיכוסומטיות, אנו זוקקים לדוגמים של חפקור נפשי שישו לנו להמשיג את הדריך שבנה נכנית חי הנפש משלבים הראשונים, ככלומר מהיקום הטروم-סමלי, שבו האם ממלאת את חפקיר מנגן החשיבה של מינוקה. ירוע שהתינוקות להוטים לגלות ולשלוט במקורות העונג ולהימנע מחוויות של סבל. החינוך לומר על מירה להבחין בין המחוות והחוויות המקרבות את אמו אליו, לבין אליה שאין זכות לתגובה, או אף גורמות לדחיה. החוקרים שנערכו בשנים האחרונות על יחסינו הגומלין בין האם לחינוך, מראים שה"תקשורות" בין השנים עלולה להחמות בשלב תינוק, מראים של היחסים, בغالל רגשותם של תינוקות מסוימים, מוקדם מאוד של היחסים, אך גם בغالל יכולת המשנתה של האם להבין ולפרש את צרכיו של תינוקו ואת התקשרותו הפרימיטיבית שבאמצעותה הוא מביע אותם. לעיתים, בغالל בעיותה הנפשיות, היא עלולה לכפות בעוצמה מופרצת את מה שהיא רוצה שהתינוק ירגע או ירצה, במקום לנוטה לפריש את המסריהם שהוא משגר אליה. באוטו אופן עלולים אסונות תיצוניים, כמו מוות פתאומי של אדם חשוב בחייהם של האב או של האם, מצוקה כלכלית-חברתית, מלחמה או חווות של שואה, למלא לעתים קרובות תפקיד הרטני. במקקרים אלה הרבה תלוי בנסיבות של ההורים, ובכינולחם להכיל ולהרגיע את מצוקם שלהם ואת מצוקת היללים. במקרה של מכגרים המגלים ביטויים פסיכוטיים ופסיכוסומטיים, אנו עשויים לזרות במהלך האנליה שליהם את קיומם של מגנוני הגנה פרימיטיביים המשמשים חינוקות רכים. והוא החלק החינוכי, הסגור ומכהן אמן באישיותו של המבוגר, אך המוכן חמיד להשתתלט על במת הנפש, בניסיבות מתחומות יתר על המידה.

התפתחות המוקדמת של הנפש

חוקרים פסיכואנליטיקאים רבים יצרו מושגים לתייר הארגון המוקדם של הנפש מן הלידה ואילך, ואפילו למעקב אחרי התפתחותה מן התקופה שלפני הלירה. כל המושגים האלה מנסים לתאר את הדריכים שבהן התינוקות מתקשרים עם האובייקטים בסביבתם החיצונית ורוכשים כך לעצם, במרוצת הזמן, בעלות נפשית על גוףם, על זהותם המינית ועל מחשבתם. היבטים שונים של התהליכי הנפשיים הללו אופיינו במטריות רגשות, כמו זו של בין (1962, 1963) "טראנספורמציה של אלמנטים ביתא לחפקוד של אלף"; זו שלukan (mañque élire, 1966) ; העמדות ה"פרנוירית" סכיוואידית" וה"דיאקונית" של קלין (1935); שלב ה"סימביוזה" וה"הילפרודות-אלינוריודואזית" (separation-individuation) של מהלר (Mahler, Bergman and Pine, 1975) ; מושג "המרחב המעברי" (transitional space) של ויינקט (1971) ; המושג "עצמי-אובייקט" (self-object) של קולנט (1971, 1977) ; המושג של סטרן (1985) על "מודעות" טרום-amiliooth וחוותת "గרעין העצמי" (core self) או העצמי הנובט (emergent self) ; ומושג העמלה "צמודה-אוטיטית" (autistic-contiguous) של אוגן (1988) וכדומה.

כל המחקרים האלה מכירים, במאוחר או בברז, בעובדה שחוויות ההיפרדות והכרה בהכללים הקויומיים הם הקטבים שתביהם נוכנות החושת העצמי וחוותת זהות האישית. כל אימת שהווות ההיפרדות והשונות אין נחות כרווחים נפשיים, המעשירים את החיים היוצרים (Institutional) ומעניקים להם משמעות, הן הופכות למשמעות פחד בהיותו מציאות המאיימת להפחית את הדמי העצמי או לרוקן את הארם ממה שהוא תופס בחיוני להישרדוות הנפשית, ככלומר באשליה של אחרות מטוך החמוגות עם דמי הארכאית מתקופת הינקות. מרבית הפסיכואנליטיקאים שהזכו לעיל היו מסכימים גם עם הקביעה, שכדי לבטח תחושה מזקה של עצמי, זוקק התינוק ליחסים עם חם הממלאת את תפקידן האימהיים, לא רק בהינה עליו מפני

הגירויים המציפים שמכחוץ, אלא גם בהיותה זו המפענחת בריגישות את המטלים שהוא מעביר אליו ואת הצורך החורש שלו בגירויים. הייצוג הנפשי של האם הנוכש בהדרגה, קשרו קשר הרוך לכולתה למתקן את הכאב הגוף והנפשי של החינוך. תינוק רעב, רטוב, כאב, מפחד או כועס, אינו מסוגל לעשות מאמונה כדי לשנות את מצבו, מלבד לייצר רגעים חטופים של טיפול הויזתי. הטעעת החותם הדרוגאית של הסביבה האימהית, מאפשרת לחינוך להתחיל לבחין בין עין אליו ולסמווק עלייה שתקל וחריגע את טבלו הגוף או אף כאשר האם אינה מצליחה להגן על החינוך מפני גירוי-יתר הנפשי. אך כאשר האם מצליחה לאחראי לנצח טראומטי לא פחוות של מתחסרו טראומטי או חושפת אותו לנצח טראומטי, הוא עלול להיות חסר יכולת בגירויים (בעיקר כשהוא שוכן במצבה), והוא כך הוא עשוי לבחינה בין הייצוג העצמי לבין הייצוג של הווות. עקב כך הוא עשוי לפחות יציג של גוף ארכאי, שבו יטושטו גבולות הגוף, ופחות חשומת הלב שתיננתן לאזוריים הארכניים והבחינה בין גופה של האם לבין גופו של התינוק תהיה בלתי-ברורה.

בספרו מעבר לעקרון העונג דן פרויד בקשר שבין בעיות ההשלה לבין הכישלון לשמר על הקליפה המוגנת, וכך כתוב:

כלפי ווין קיים המגן מפני גירויים וכמויות-האנרגיה המסתערות ובאות יפעלו אך בחקף מצומצם; ככל פנים המגן מפני גירויים הוא מן הנמנעות, הגיריות שמקורה בשכבות העמוקות נמשכות במיערכם במישרין ובמידה לא-מופחתת, וכמהן מן הקווים המייחדים את מהלך הגיריות הללו מחוללים חוך כך אותן סדרות וגורשות של עונג-צער. כרום, הגיריות לעולות ובאות מבנים יהיה — לפי עצימותן ולפי סגולות-איפות אחורה (למשל, לפי האמפליטודת שלהן) — הולמות את דרך-פעולתה של המערכת יותר מן הגירויים הזורמים מן העולם החיצון. אבל חנאים אלה קובעים קביעה מכרעתה שני דברים: ראשית, את עדיפותם של גשות העונג והצער, שהם בוגר מודד לאירועים שבפנים המנגנון, על פni כל הגירויים החיצוניים, ושנית, את מגמת ההתנגדות כלפי גיריות פנימיות כאלה שמביאות לידי ריבוי-יתר

של כמהות הצער. חתמתה הנטיה לנוכח בגריות אלה ציילו לא פועל מבעניהם אלא מבחוץ, כדי שאפשר להפעיל כנרגון גם את ההתקונות באמצעות המגן מפני גורויים. כאן מקורה של הטעלה שנודע לה תלמיד גדול כל כך בגירומת של חיליכים פחולוגיים. (עמ' 110-109 בתרגום חיים איזק.)

כך נוכל להבין את נטייתם של חולמים פסיקוסומטיים מטוריים, שנחקרו לטרואומות מחמשכות בגל הרך (כלומר לגירויים חיצוניים שהיו בעלי עוצמה גורלה כל כך, עד שפרצטו דרך הקליפה המוגנת), ליחס את מחלותיהם לנטיות חיוניות, משותם שמצבים וגישים פרימיטיביים לא עברו אצלם פיזוח נפשי סמלי או מילולי. כאלו אדם מפחד מהירדות ומשונות, משומם שהוא רואה בהם חריפות העולות להרשות את מחושת העצמי שלו, ומרגיש שהוא אנו להיאבק נגד החלקה הבסיסית היוצרת את האינדיווידואל; התוצאה מגוון של "פתרונות" נפשיים: סקסואלייזציה של הקונפליקט; בניית דפוסי אישיות נרkipיסטיים או גבוליים; פתרונות של החמקות, כמו תלות בסמים או בתדופות, אלכוהוליזם או בולימיה; או פיצול עמוק בין חאנש לבין הגוף. ההפרעה האחרונה מאפשרת שני סוגים של פתרונות. הראשון מוביל לפחולוגיה אוטיסטית, שבה הגוף ותפקידו הסומטי נותרים לעיתים חסרי פעולה עד גוף הנפש טוגרת את עצמה לעולם החיצון; השני אינו פוגם ביחס למיציאות, אך מסתכן בכך שהגוף יגהה בצויה שנייה לכונתה "אוטיסטית", ככלומר יתנקן מן המסתורים הרגשיים של הנפש, הנמלטים ביצוגים מילוליים, כשהוא מותיר להציגות של דברים רבי-עוצמה לחפש עצם ביטוי לא-AMILORLI.

וכך, בהמשך החיים, הכאב הנפשי והקונפליקט המנטלי, שמקורם במחה פנימי או חיוני, אינם זוכים להכרה קרמת החשיבה המילולית וקיימים מושגים פורקן בביטויים נפשיים, כמו: חלימה, חלימה בהקיין, חשיבה או צורות אחרות של פעילות מנטלית; במקרים זאת, הם עלולים להוביל לפתרונות פסיקוטיים, כמו מחשבות שווא, או לביטויים פסיפוטומטיים, כמו בקבוקת הינוקות המודמת. בפרקטיקה

הפסיכואנליטית אנו ניצבים חכupoת לפני דרמות גופניות, המאותרת לקיום של דרמות חדשות בלחני נטיה — ככלומר בלחני נטיה לביטוי — שכן הגוף, בرومלה לנפש, כפוף אותה נטיה של תורת כפייתית (compulsion repetition). אכן אותן אלה כוללים מסרים נפשיים שנמלטו מהיצוג השכלתי. כיצד נוכל "להקשיב" להם? וכייד נוכל להפוך אותם מרוצח הזמן לטමילים ובכך לניחנים להעברה באמצעות השפה?

באנגליה של מטופלים הנוטים לסתומטיזציה קשה יש סיכון נוסף. במורים או במאוחר מחבר לו השםטופלים שלנו מנהיגים בחקירות לחיפוש אחר הגורמים הנפשיים המזינים את הפגיעה הפסיכוסומטית שלהם. בדומה לחולים הנירוטים והפסיכוטים שלנו, הם נאבקים בנחישות לא-מודעת על הגוף יצירותיהם הסתומטיות. היה זו פיזיות לוחוף מטופלים מטויים לבחון את הגורמים הנפשיים הללו, אם התנגדותם לכך חזקה מאוד או אם השאייה לדעת יותר על הגורמים האלה אינה קיימת כלל. עם זאת, מקצת המטופלים הנוטים לסתומטיזיה מרגישים שהטגרת האנגלית והיחסים עם האנגליטיקאי הם מוקום בטרוח, שבו יכולו לחזור את הפנטזיות הפלימיטיביות החבקוית ואת סיורי העלילה הארכאים העמוקים של התיאטרון הפנימי שלהם. בנסיבות כגון מזול אלה, אנו עשויים לגלות שלביותם הפסיכוסומטיים יש היסטוריה פסיכולוגית הנחננת לשחוור. עתה ברצוני לחתוך בקצרה את הרהוריו הקורומים בעניינים אלה, שכן הם היו אבוני היסוד של השקפתו הנוכחית על המופע והפסיכוסומטיות בתחילת הפסיכוסומטוי.

סקירה קצרה של מצלמות קודמות

בספרי הקורקים (מרקוגל, 1978, 1982a) ניסיתו לבודר מרכיבים מטוריים שאפיינו בדרך כלל את המטופלים שלהם בעלי נטיה חזקה לסתומטיזציה. וזהי חמצית מסקנותי:
א. את המוליה התדרה בין ההיקטוריות והמצבים הפסיכוסומטיים

אחד, והוא פין שעבר אידאליזציה ומוציא מחוץ להישג ידו של הילד כאובייקט לחשוכה וכఆובייקט להזדהות; מצד אחר, זה אווביקט חלקו הרסני ורודפני, שהוא גם כל-ילול.

6. דימוי האם, בדומה לפנטסיה של גופה, גם הוא כפוף: יצוג אידאלי המעניק הבטחה נצחית לאושור נעלמה שאין לבטאו במילים, ואובייקט חלקו המאים בממות נפשי ואפיפי גופני.

7. המערכת המשפטית המופנה, הלא-מאונת, והמעוררת חרדה זאת משקפת את הקונפליקטים, שבשלב מוקדם מאור החיתתו עצם. במקרים רבים נדחפו הילדים, שבשלב מוקדם מאור החיתתו אל ההורים כאלו אובייקטיבים נפרדים ונבדלים, להציג עצמאות ביגל מוקדם. כאשר, לדוגמה, לא הופגמה האם בעולמו הנפשי של הפעוט כ"טביבה" או כמצב פנימי המורכב מתחפקורים מרגיעים ומגוננים, אלא נחפה מוקדם מידי כאובייקט טוטלי וגפרדר (Ogden, 1986), מחללא הרימוי המנטלי של האם בתקונונו אידיאליות כל-יכולות שאינן כנות השגה. מהליך זה מלולה ביצירת אוטונומיה מוקדמת שלא לצורך, המזווירה את הילד ואת המתבגר לעתיד עם חחושה של איסכישיות מוחלטת. לפעוט יש צורך וחוני לשמר את אשליית האחוזה עם האם למשך תקופה ממושכת למשך, כך שהדרמי אס-הינוך יתפלג רק בהדרגה לדמיוי של אם ושל ילד. אשליית ההתחזות זאת היא המאפשרת לתינוקות ולפעוטות לישון, לעכל את מזונות ולהפרישו — במילימים אחרים, לחפקר גופנית ללא הפרעות, מוחך ביטחון, שאם-היקום תדרג לכל.

8. תוצאה נוספת של ההפרעה המתחוארה לעיל היא שיבוש תופעות המעבר הנורמליות של הגיל הרך, שתמיאר וייניקוט (1951). מרחב מעברי פונקצייאלי זה נוצר במהלך שנות החינוך הראשונה, ומאפשר לפחות ליצור בהדרגה מרחיב נפשי פנימי, קלומר להתחילה להפנים את החפקודים האימהיים שעם הוא מסוגל להזדהות לרוגעים, עד שיגיע לשלב בו-זgor יותר, שבו ירכוש "את יכולת להיות לבחון בונחוות האם" (ויניקוט, 1965). ביחסים שוויניקוט מתאר כ"עיסוק אימהי ראשוני", המאפיינים את יחס האם ל训ינוקה שווה עתה נולד, מתחמג גם חלק מן האם עם התינוק, כך שכמוכן מסויים

אפשר למצואו אורי במושג "נוירוזות אקטואליות" של פרויד (1898, 1914, 1916-1917).

2. החוליה הולטרה הזאת קשורה בדרך עם המטאפסיכולוגיה של הרגש. פרויד (1915, 1916) ציין שקיימות שלוש "חמורות" אפשריות של רגש (היסטוריה של המרה, נוירוזה אובייקטיבית, נוירוזה אקטואלית). נראה לי שיש מקום להוסיפה רכיבית, שבה, בעקבות הוגם של העיקול הנפשי של יצוגים מנטליים, ירובר על חnickת רגש תוך ביטויו, ללא כל פיצוי על אובדן החוויה או על היעלמות הזיכרון (מקודג, 1982). פירוש הדבר הוא שלא יהיה פיזיולוגי לעיקול מן החוליה על-ידי יצירות קימפטוומיים נוירוטיים וגם לא על-ידי שיקום מחשבות שולקלוי במחשבות שווא, כפי שתיאר פרויד במקרה של שרף (1911). במקרים אלה אין יכולות להניח כי הנפש נמצאת במצב של חטף. השערת זו מידון ביחס פירוט בפרק הבא.

3. מרבית המטופלים האלה נראה הם בעליו של ארגון אדריפלי נורמלי ומוסgalים לנשל חי מין וחווים חברתיים רגילים ובוגרים. אך החליך האנגלטי מגלה, מלבד כמה יוצאים מן הכלל, שהמבנה האדריפלי הזה הורכב על ארגון הרוכה יותר פריימיטיבי, שבו האידיאל האבאי שנקבע בילדות נראת פגום או נעדך לחולות מהעולם הפנימי של המטופל, אליו מינו של האב ונוכחותו מיילאו חפיקוד שלו בחייה של האם, וכך הוא מופיע חכויות כמו שאטור לאחוב אותו וכמי שאינו ראוי להערכתה.

4. עקב כך נעתשת האם הפנימית למסוכנת ביותר. כאשר חטרה פנטסיה על אודות היפין של האב כמלא חפקיד ליבידיני ונוירוטיסטי, המשפר את חייה של האם, יקבל הייצוג הנפשי של מינה של האם (שהאותו העבריה לילדיה) דימוי של ריק חסר גבולות. יש סכנה שהילד ישליך את כל יצורי המגולמתו הילדותית שלו אל תוך הריך זהה, בלי שייתקל במכשול כלשהו. הפנטסיה על פנימיותה של האם תלבש או צורה מפתחה וברובו גם מטילת אימה.

5. תוצאה נוספת של מבנה הפנטסיה זה היא שהפאלוס של האב, המנוח מהתפקיד הנפשי הأسمלי שלו, מתפצל לשניים: מצד

עלול להתחחש לחלקי גוף ותפקידו גוף מסוימים, ולעקל מחשבות טעוננות רגש כהן למנוע את ניתוק הזיקה האיתנה של אסתטינוק. לפי היפותיה אם הניתוק הזה לא יימנע, עלולים הילד או האם להתפרק או להירע לגזרים. הרימוי של האם הוא שוב כפול: דמותו קל-יוכלה, הנוכחות בכל מקום, ורמאות של אישה חלשה ושביריה (חיאור המקה בפרק 10 מעניק לנו חווינה מלאת חיים לכוח העזות של פנטזיות אלה).

כאשר ייצוג המיזוג בין גוף הפעוט מתמייד, הדריך מוביל להבכהה מוחלטת של חשיבות האחרים, או לחלופין, לבלה נוכחת כל גילוי של נפרדות או אחרות. אם נמשך העדר ההודאות עם אם מופנמת, זורגת ומתקפת, האדם מאמין לעתים קרובות כי איןנו נושא באתיותן לביריאות גולן. היפותיה שהגוף אינו שייך לו לגמרי, או (תוופה שתוכזאתה רוזמת) היפותיהalan-מורעת שהגוף נחון לשלייטהו של אחר, מללאות גם הן תפקיד חשוב. לכן, במקום פחרדים ומפלאות פסיכוטיים לא-מודעים, נזטים להופיע תופעות גופניות.

כישלון במתהילך היסטורי של גיבוש האינדיוירואל יפחית באורה בלתי-רינגע את הקשרו של הקעוט להקליל ולהכיר בכך שתחת בעלהו האישית נמצאים לא רק גוף והאזורים האורוגניים שלו אלא גם נש羞ה, קלומר מחשבותיו ורגשותיו. כאשר אידי-עיכור או פורקן בלתי-רינגע של מתח נפשי באמצעות עבורה או פעילות הנפש, מצטרפים לקוסר יכולת של המטופלים לטפל בעצמם, הם פשוט מהתעלמים מטימני הסבל של גופם ואינם קשובים לאוחות המזוקה של נפשם. במקרים כאלה הפיזiol הנוצר בין הנפש לבין הגוף עלול להיות בעל חוזאות חמורות.

אחת המטרות של ספר זה היא לחקור, מנקודת ראות פסיכואנליטית, את המשמעותalan-מורעת של תופעות פסיכוט它们, ולבוחן באיזו מידה הן קשורות לתפקידו הכרוכות בתהילך התהווותו של הפרט, לכישלונות חהילכי הפהנמה, שבאמצעותם נבנית הזות האישית. השאלות החיאורטיות, שבהם אローン באופן עמוק יותר בפרקיהם הבאים, והתעוררו בי בעקבות טיפולים קליניים שהתרומותו בכיר,

הייא שותפה לאשליה שלו. דבר זה מאפשר לו לחוות את יחסיו עמו באזחו אופן. עם זאת יש אימהות החות את ידריהם בגופים קטנים, זרים ונבדלים מהן. פעוטות אלה מרגnisטים מוקפחים ולויגים קרובות מגלים תופעות פסיכוטומטיות מוקדמות. אימהות אחרות אינן מטלגות לוחזר על היחסים החמוצות, וכן הן מכשיות את הקרקע להפרעות אלרגיות או להפרעות חמורות באכילה ובשינה (כמו במקרה של סופי הנון בפרק 5). בכלל אחד מהמרקמים האלה התינוק מבסס לעצמו את מחושת הזוהה הנפרדת, החונית לו כל כך, תוך קשיים מרוכבים. דבר זה מפריע לו ליטול בעלות נפשית על גופו, על רגשותיו ועל יכולתו לחוש או לקשר בין מחשבות לרגשות. תוצאה אפשרית נוספת היא פגיעה ביכולתו ליהנות מיחסים ביןאישים (Stern, 1985).

כל זה מוביל אותנו בהכרת تحت את הדעת על הלא-מודע של האם, כפי שהוא משתקף מהייצוג שלו בנפשו של הילד. הדבר נחשף את/at במהלך טיפולו הפסיכואנליטי של המבוגר. זמן רב לפני רכישת השפה, עלולים מחוות, חנוות וביטוי וחופשי של מצלבים רגשים להיתפס על ידי הפעוט כאסורים: אולגניר (Aulagnier, 1975, 1984) הרגישה את חשיבות האיסורים הללו אצל בני אדם הנעים פסיכוטיים. הילד הגדל מכין שאסור לו לחוש – המחבות היחירות המותרות הן מוחשיות של האם, וכך, בסופו של דבר, כדי להימלט מן האימה להיות בלבד בחוץ ונשה הילד נאלץ להמציא חזון משלו על העולם. למדתי מניסיוני כי אצל בני אדם שאינם פסיכוטיים, אך טוביים במקומם ואת מחלות פסיכוטומטיות חמורות, הפקו מחשבות ורגשות טעוננות מאוד, שהם יכולים לשלוחן, לאסורהות או שעוקלו מנפשו של הילד (ודגמאות לכך בפרק 8 ו-9).

בדומה לכך אזהרים מסוימים בגוף ותפקידים גופניים מסוימים אינם יכולים להיות נושא למחשבה, או שיש למנוע מהם כל הנאה, בغالל הדרך שבה האם רואה אותם ומתייחס אליהם. לדוגמה, חוליה שסבל מכיב קיבה וממחלות נירודורמטולוגיות שונות "גילה" במהלך האנגליה שסוף סוף קנה לעצמו בפעם הראשונה "בעלוח" על פי הטעבת שלו ועל תפקידיו (מקודג, 1978).

פרק 5

על חסר נפשי

האומנם ניתן "לשולל" מן הנפש מרכיב כלשהו שהיא פעם שלה? הקיוריה הפסיכואנליטית משתמשת במרושגים כמו הדראה, הכחשה, דחיה והשלכה, כדי לתאר את הדרכים הרבות שבן נעלמות מתוך התודעה מחשבות, רגשות, זיכרונות ופנטזיות מה עבר. אך אלה אינם אובידים באמת. בנטיות מסוימות עדין אפשר להיווצר בהם, או שהם מוצאים את דרכם אל תלות, פליטות פה, הבוקי זיכרון ופנטזיות פחאות בלתי-מוסברות; לעיתים הם מתחבאים בחוויות החווות על עצמן, בעכבות, בסימפטומים ובטובלימציות. האירועים הפסיכולוגיים המגוונים האלך מציבעים על כך שאיאפשר לשולל לחלווטין מן הנפש מחשבות, תפיסות, תחשות או אידיאות שחוותה בעבר, גם אם נראה מאוחר יותר כי אלה מצויים מעבר ליכולת ההיזכרות המודעת.

רוב הזמן אינו מודעימם למה ש玆חוח במציאות הנפשית שלנו. זה בולט בעיקר בסיפורים יוצאי הדופן שאנו יוצרים במצב אחר של מודעות נפשית המכונה חלימה, ובסימפטומים פסיכולוגיים שבהם אנו נוטים להתחביש, משוט שבדומה לחולותם הם נחותים לעיתים קרובות כמוניים וחטורי הגיון. אלה העוברים פסיכואנליה מגלים במרוצת הזמן, שהם מודעים רק לחלק קטן מהם שמרכיב את עולם הנפשי הפנימי. וכך כתוב על כך פרויד במאמרו "in Constructions

משמעותם שקונפליקטים וכאבים נפשיים, שהיו אמרורים להחבטה באופן מילולי, בוצעו בעיקר באמצעות פורקן גופני. מנקודת הראות של הקיוריה הקלינית מchuוררות שאלות ראשונות חשובות: מהו הקשר שבין החופעות הפסיכומטיות ומערכות הסימפטומים של הנירוזות והפסיכוזות, שאין כמעט סימנים להיווצרות סימפטומים נורוטיים, או לשזרור פסיכוטי של חלקה האבודים של החנסות נפשית על-ידי יצירה מציאות חדשה? האם נוכל לומר שאכן נשלחה מהנפש חוויה כלשהי שהיתה פעם חלק ממנה? האם נוכל לקבוע שחסך כזה יגרום לגוף לפענה אותה פרימיטיביים של הנפש ולהפעיל אותה? לבחינה שאלות אלה יזקץ חלקו הגדול של הפרק הבא.

פרק 7

האנליטיكان והמטוטטל המנוטתק רגשית

כשהיפשתי דוגמאות קליניות מתחאיות כדי להבהיר את הרגעונות שהציגתי בפרק הקודם, האכרר לי, באיחור מה, כי המטופלים שעלו בדיחי כבר עברו ברובם אנטזיה לפני שהגיעו אליו, או עברו אצל אנליזה במשך שנים מספר. במקרים אחרים, הבחןתי שבעיה וגשתה עבודה אנליטית. המטופלים עצם לא הין מודעים לכך שטכלו מחומר יכולת זהות את חוויהם הרגשיים, שכן חוותות אלה או שנחקרו חולות מן המודע או שעלו למודעות לרוגע, אך נדחו מיד באמצעות פעליה זו או אחרת.

חכונה בולטת אלה שאפיינה מטופלים אלה הימה מושווה מודעת של כישלון, של החמצת מהותן של מה שהיו החיים אמורים להיות, או תחיה מרוע חיים האישיים, בניגוד לחייהם של האחרים, נוראים כה ריקים ומשעממים. לעיתים קרובות הוקשו השנים הראשונות של האנטזיה להtagברות על בליעות ועלבות נוירוטיות; אך כאשר אלה טולקו מן השטח, נחשפה הרגשה עמוקה, אם גם בלתי-מודגרת, של אי-נוחות מן החיים, שהמטוטטלים לא הין מודעים לה עד אז. נראתה שמבנים נוירוטיים מסוימים שימשו, בין שאר תפקידיהם, להסואת

למנגנוןים הפרימוטיביים של נition וזוודה השלכית כדי להגן על עצמת מפני הסבל הנפשי העולול להציגם. כך מסלק הפרט מהמורע את המחשבה יחו עט הרגש הנלווה אליה, ובמקומם זאת משילך אותו בעולמו הפנימי על הייצוג של אדם אחר. לאחר מכן נערך חיפוש של נציג לאובייקט הפנימי בעולם החיצוני; ובדרך זאת, באמצעות דרכיו הריבור והפעולה שלהם, מילדרים בני עצמם אללה אצל הזולת באופן לא-מודע רגשות שהם עצם דח. לאקראי של דבר, הם מדברים ופועלים לעיתים קרובות בדרך שכבה ויבורו ופעלו הוריהם כלפייהם כשהיו קטנים, וחוכות אין להם דרך אחרת לבטא את מתחשת השיחוק והכאב שהם חשים. (ההמрон הוה נדון בהרחבה בכתביהם קודמים, בעיקר במרקודג'ל 1978, פרק 7).

במeorת התחומים הפסיכואנליטית, היבט זה בשיח המטופל — המעורר במטפל רגשות בלבול, חרקה, עצנות ושיעום — מאפשר למטופל להרגיש, לעיתים אפילו בחrifות יתרה, את המסתיר הcpfולים ואת הכאב והמצוקה הנשכחים של הילד הקטן, שנאלין ללמידה להמית את החיווןויות הפנימיות שלו כדי לשורר. ההיבטים הקליניים של הבעייה אלה יידונו בפרק הבא.

אין בכוונתי לדוחות כפרוטרוט על שנות הטיפול הארכוכות, אלא רק להציג את טיבו של הקשר האנגליטי ואת הכלכללה הרגשית המוועה שהציג ג'ק, כל פעם שהערתתי הורה היה אומר שהוא כמו, "אני לא מבין מאיפה קיבלת את המוניטין שלך". לעומת שנותים השנתנה הנעימה הזאת במקצת: "אולי את מסוגלת לעשות משהו למען אחרים, אבל אני אומר לך,U עכשו בביתחון, אולי זה לא יעבור!" לאשר אמרתי לו שבשבילו זו עלול להיות מצב לא נוח, נזכר במשהו ששמע על כלבי שמייה מגוז דז'רמן. הכללים האלה טוביים כנראה מבעיות של אופי. לזכרי ג'ק הם קשורים בקשר אליו לבעליהם הרואנסים, ומוסוגים אפלו להעביר אן חיכם לבאים הבאים, אך אם לروع המזל ייאלצו לעבר לארון שלישי, הם עלולים לקרוא אותו לגורים.

משום שהשתתי באדם הנואש שבתוכו, המכחש לא הרף את האנגליטיקאי (או ההורה) שיעול לעזרתו — וshawoo יכול לשנווא מבלי להיענס — אמרתי: "זאת האנגליטיקאית השלישית שלך." בעקבות זאת השתרעה שתקה מעקה, עד שהצlich ג'ק הורנו לאטף שוב את הכליטראות שלו: "באמת, את והפירושים האנגליטיים הקטנים שלך!" כפי שניתן לאחר, האנלויז של וגשות העברה לא היתה עניין קל במקרה זה. ואמנם ג'ק נהג חוכות לקטול את דבריו באמצע המשפט, כאלו לא דיברתי בכלל. כשפעם הצבעתי על כך פנוי, השיב שאני שם כדי להקשיב לו, ושайнיך דבר שהו רוצה או צריך לשם ממני.

במשך הזמן הבנתי שהוא נתה לחייגן באופן נרקטיסטי מהפירושים שלו. ותחחלתי לחוש מדרוכאה בגל העקרות, לכארה, של המשע האנגליטי הזה, אך במשך הזמן הבנתי שודךך וזה היה המסר החינוי של ג'ק, זו היתה תקשורת פרימיטיבית, שנודעה לגורום לי להגשים מה שהפעוט הסובל והבלתי-מוכן בעולמו הפנימי של ג'ק, הרגיש פעם: שחיקורת היא חסות ערך, ושהכמיהה ליחסים חיים ומלאי חיבה היא חסורת סיכון.

לגביו ג'ק לא היה "גוש צואה" שיש לסלקן, כפי שהיה עלי פי הבנתי במקרה של טים; באופן מטפורי היה יותר שדר פגום,ermen,

מצבי ייאוש חסרי יצוג או מצוקה חסורת שם במעטקי הנפש. החליל הפסיכואנלטי גורם למטופלים שלו לגלות שיש להם סכילות רגשית נמוכה מאוד, ושםצב זה הוסווה לא רק על-ידי הטימפטוומים הנירוטיים, אלא בעיקר על-ידי החנהגות מחמלות מהסוגים שנדרנו לעיל.

מטופלים אלה חשפו לבסוף תחושת אם מהמציאות הנפשית שלהם, שגרמה להם לאבד קשר עמה. כמה מהם (כמו טים שייצג בפרק הבא) הצליחו לפחות מן הזיכרון כמעט את כל הפרשנויות והחדרבוויות שלו, חלק משלהן המגן מנוח הרגשות. טים, במקומות להיסחף למחרות של אוטוצואזיות חופשיות, פיחח מבצר אנלי בעל עוצמה כמעט בALTHORAH, וכך נותר חסר מידע בכל טימן של רגשות העברות או כמעט כל רגש אחר בהתקסויותיו האישיות.

ג'ק הזרע הקטן,⁴ שבאליזה שלו ארון כת, פיחח צורת הגנה שונה לגמרי. במקומות לדחמה של עצירות, או במחיקה מהירה של כל עוררות ורגשתי, הוא נזקק לאטען "אורליים" יותר של מקפה והגנה. במקומות להחטף בשתייה, הוא נהג להשлик מילימ וקללות כמו בליטראות. למשך צורת המקשורת החיונית לכארה זאת, למדתי שגם הוא מנוח רגשות בחוחמים מטומאים של חייו. הנה תקzier מוחן האנלויז אורכת השנים שלו איתי. במשך שנים אחדות נהג ג'ק לאחר "חמש-עשרה דקות בכוננה, משומש שהאנלויז זאת היא חסתה ערך." (למרות מה שנראה כמחאה, הוא לא החמץ אף פגישה במשך שמנה שנים). לפני שהגיע עלי, עבר במשך שנים שחים-עשרה שנה אנלויז עם שני אנגליטיקאים גברים. במהלך שני הריאונות הראשונים הולא טען, שהוא משוכנע שלא אצליח להבין אותו, ולכן לא אוכל לעוזר לו. אמרתי שאני מוכנה ליטול את הסיכון, אם גם הוא מוכן לעשות זאת, משומש שהוא נראה בעיני אישיות מענית ומורכבת, בעל חן יולדות; בנוסף לכך סבל מבעיות נירוטיות, שלדעתו כבר היו צריכות להיפחל מזמן.

⁴ הכוינוי "קטן" אינו קשור בגילו של המטופל. והוא שם של דמות יוזעה משיר ילידים אנגלי, Little Jack Horner (המחרגמת).

הפאלי-אדריפלי או הטרום-גנטיטלי של המטופלים הללו. נושאים אלה יוצגו בצורה ברורה יותר בפרקם אחרים. ברצוני להתרוך כרגע בגורמים בחוויה האנגליטית הקשורים בדרך שכה הכלכלה הנפשית מתחפתקות.

* בטעני כי הבעיות הן טרומ-נוירוטיות, אין בכונתי לומר שסימפטומים נוירוטיים ורפואטי אישיות נוירוטיטים חטרים. הם גלויים מארד לעין, אך עלולים למןעו מאייתנו להבחין במצבה עמויקה יוויה. יתרון כי מסיבה זו המטופלים עצם אינם מכירים בקיום הסבל הנוירוטי שלהם, או מקלים בו ראש עד כדי חוסר עניין בו. כאשר חרכנות נוירוטיות נגישות לחיליך האנגליטי, אנו מגלים חכופות שהם נשמרו שלמות כדי לשמש אליבי להפרעות נפשיות עזוקות ומאימות יותר.

ג'ק, למשל, הביא אל הראיון הראשון שלו מעין מחנה שנודעה להפוך אותו לזכאי לטיפול — שני סימפטומים נוירוטיטים "טובים" (שאט' שניהם, כפי שיבין הקולא, נינן לדאות כבלי מים פסיכוטומטי). ג'ק הצלח לשמר, במהלך ארבעים שנות חייו ושתיים עשרה שנות אנגליזט קודמות, צוררת מסויימת של אין-אנוות מינית וכן הפרעות שינה עקשניות שהטרידוהו מאז שנות העשרה לחייו. כל אחד מהסימפטומים הללו היה הקשור לפחות לפחדים ולশאלות הומוסטנסואליים לא-מודעים, ושניהם נעלמו במהלך שלוש השנים הראשונות לעובודחנו המשלוחפת.

ג'ק לא היה מאושר כלל מן השינויים הללו. להפוך, הוא החלעם על הקטוע זהה במסעו האנגליטי. "את בודאי מחמיאה לעצמך על היעלמות של שני הטיסמפטומיק שלו. אך שום דבר לא השתנה בעצם. זה נורמלי לגמרי לשון בלילה, ובוגגע להתעלמות, עדיף שתורעי שככל שהדבר נושא לי, זו דומה לנקיון shininess. אני מרגיש שזה נחן לי, ולפעמים אני מרגיש יותר טוב אחר-כך. אבל בכל הנוגע אליו — אני אומלל יותר משhayiti איד-פעם. הטיסמפטום שלו, הטיסמפטום האמתי הוא, שאיני יודע איך לחיות."

מעבר לפחות הבלתי שבאהירה זו, ככלאי לחווהות מי בעולמו הפנימי של ג'ק, הוא "אווי". האם זה המבוגר הישן עכשו לא

הראוי לחסלו. הטעיה לא הייתה שכל הזמן הושפלתי וסולקתי, כאלו הייתה צואה או של דמיוני, מבלי שאגם היבט בעל ערך כלשהו של האובייקטים החלקיים האלה. נהפר הוא, השלכות לא-מורעות אלה ורואן היו טימן שמשהו מחרחש מתוך היחסים האנגליטיטי. למראה גישת השילilit המחמסחת, נקשרוי מאד לשני המטופלים שאני משווה ביניהם עכשו; בכלל זאת נמאס לי חכופות משנהיהם. האכזהה שלי נבעה מכך, שלמרוח קיום של טימנים מובהקים לוגש מדורقا ולדרמה عمוקה, שהיו עשויים להתבטא במיליטים, האנגליזה קפאה על שמריה. העדר לכaura של שינוי נפשי — או תגובת רפואיית שלילית — מעללה רגשות העברה ונגידת שליליות. מתקפה בלתי-פוסקת על המטגרת האנגליטית, היחסים הטיפוליים או התהיליך האנגליטי עצמו, היא בעלי ממשמעות עמוקה וועריה לספק חוכנה בעלת ערך על מבנה האישיות הבסטי של המטופל ועל טכניקות ההישרודה הנפשיק שלו. אבל אם ממשמעות זו אינה מעוררת עניין במטופל, או אם מה שהובן ונשכח, או מוחש, הרוי שיש לנו כאן עניין עם צורת הגנה פרימיטיבית, שגופסת כרי להרחק חחששה של סכנה קרובה, העולה ממחשבה על שינוי ועלולה אפילו להיות קטנית. זה מובן שמטופלים כאלה יתקשו להבין את החווות הרגשות של אחרים — לזכות אלה של האנגליטיקאי. אולם התוצאה תהיה שאחרים אלה "מרגישים" ביעודם, במקומם!

הטעיה היסטורית כאן היא מן הסוג הטרום-נוירוטי. המטופלים האלה נהגים כאלו הם כפופים לחוק אימהי קשה, המטל ספק בזכותו להתקיים באופן חי ועצמאי. בחלק מהמרקם הם חוו את עצם שלוחה נركיסטיבית של העצמי של האם, ומשום כך נאלצו להשלים את חווות העצמי שלה ולהיענות לצריכה. הניסיון הקליני של שכנע אותו ש"חוק" זה, שנוצר עמוק בפנים, היה אחד היסודות הראשוניים שהחפתהו בתחוות העצמי, והוא העבר לثانוק על-ידי האם באמצעות מתחותה, קולה, צורת ההתבוננותה, באופן החזקתה אוחו ואופן הייענות להתרגשותו ולஸרות הרגש שלו. שכן האם היא המחליטה אם לעודך או לבלם את הספונטניות של ילדה. עם זאת אין בכונתי לבדוק, בפרק זה, את העבר האישי, את הארגון

הפרש מלהיות מוצף, קורבן לפוליה או להחפוץ ביחסים עטניים אחרים, מלין בני אדם לעתים קרובות לחקוף לאrik את האופן שבו הם תופסים את רגשותיהם, אלא גם שדרים מבחוון העולמים לעורר רגשות. במהלך האנליה מודמן לנו לא אחת לצפות בסילוק מוחלט של אירועים טעוני ווגש, ואו אפשר לגלוות מה ברוק קורה לרוגש החנווק שבו מפרק.

אף שניתן להתייחס לתוכנות מעניות רבות במבנה הנפשי של מטופלים מסווג של ג'יק, בכוונתי לשחזרם בקטע מן האנליה שלו כדי להבהיר את טבעה של הפגיעה הרגשית שלו, ולהסביר מה מתרחש ברגע שבו מטופלים כאלה מאברים מגע עם הצדים הרגשיים של המזיאות הנפשית שלהם.

ג'יק חוקר את המזיאות החיצונית

כפי שכבר ציינתי, נהג ג'יק להגיע באיחור של עשר עד חמיש-עשרה דקות, ולהציג שחקירות הוא מרגיש טוב יותר בחדר ההמתנה מאשר על הספה. לאחר שפעמים אחדות הסבחי או תושמת לבו לכך שהוא מבטא-בפולה (pseudo-polem) רגש כלשהו, והוא הסקרן לבסוף, במהלך השנה החמשית של האנליה, לגבי המשמעות הלא-מודעת של התנהגותו האידיאנית, והודיע לי שהוא מackson להגיע בזמן לפגישה הבאה. נראה היה הקדים בעשר דקות. אני, בغالל נטיות בחלייציות ובחלידוניות, אישרתי בעשר דקות. כאשר נשככ' על חשבתי שזה חוסר מזל משועע, ואמרתי לו זאת. כאשר נשככ' על הספה, אמר, "אלוהים אדירים, זה ממש לא יכול להיות!" היחי מאושר שם לבדי. הזמן עבר מהר מפני שמצאתי מאמר מעניין לקראו. למעשה, כשנכנסת, אפילו לא ראייתי אותו — כלומר, קיבלתו ושם מפורסם שאチ קתנה יוחר מהרגיל. בעצם, הבחן שאות אין לבושא בהירור הרגיל שלך. נראה לי שאות לרשות איזה דבר אפור-מלוכך."

לבשתי שמלה מזמש בצעע אפרסק עם צעיף לבן ארוך וחשבתי שאני הזרה למדרי! "כן, ועוד משוגן, נראה היה לי שאין לך ראש. כן זהו — את נראה מצומחת וחסורת צבע."

הפרעה? או שמא הגבר הקתעלס ללא עכבות? מבחינה מסוימת חווית אלה אין חלק "מננו"; הן מצויות מחוץ למאה מרגיש עצמי האמichi שלו. "האני האמי-קי" שלו, לפי הבנתו, טובל מתחווה עמוקה של מוות, שעל פי הרגשותו אין לה מרפא, כאילו חלק זה שלו מעולם לא זכה באמת לחיות. יתרה מזאת, אם חלק זה יאים להחעורר לחיים, יש לניטול ממנו מיד את החיים, את הרגשות ולציך גם את המשמעות.

ובודחנו האנליטית עד לרגע זה גרמה לי להגעה למסקנה המטרידה שהסימפטומים הנירוטיים הקודמים של ג'יקISM, בין היתר הגורמים, להס唧את סצנת הרקע של התיאטרון הפנימי שלו; לאחר שנעלמו, הם הותירו אחריהם דיכאון ורנטק ורנית, שהטביע את חומרו על שנות התרבות החולמות, ועל חמי חסרי האהבה שלו. הדימוי שלו על זוותו האישית דמה לחצלים זהויים. שאליו נצמי למרות הכלול, שכן ראה בו סימן להיישדות נפשית. שאלתי את עצמי, "האם געשתי למסגרת שבתוכה יובטח מקום לחצלים זה, שצבעו חותם-אדמדם? ג'יק טען כי אינו מסוגל לעוזב אותו, למרות שהוא משוכנע שניי מסוגלת לעשות מאומה כדי להחזירו לחיים, כיצד עליינו להבין את רושמו של המוח הפנימי המקפיא כל דחף של חינויות?" נדמה היה כאילו נאסר על ג'יק, מסיבות בלתי-מובנות, ליהנות מהחילים, לשם מעצם החוויה של חווות חיים בכלל אחד מן החוחמים החשובים של קיוומו, וגם קיבל את רגעי האכזבה, הכאב והכאב הנركיסטי, שהם מנה חלקו של כל אדם.

אשוב עתה לשאלת המרכזית: מה קורה במקורה וזה לרוגש הלא-אנגייש? ברורו לחלוטין שהוא איינו מתנהל בשביבים כלכליים ודרינמיים חלק ממכבים היסטריים וטורדרניים שתיאר פרויד, או מהו מה שמכנים נוירוזות אקטואליות (שהיות הינו מכנים מזכירים של פחולוגיה רגשית קשה), כמו דיכאון וחרות פניקה. במקורה של מטופלים כמו ג'יק מודבר דזוקה נזקקה נפשית, בין אם הדבר נובע מוגדים ושל פעולה עיליה לנוכח קזולקה נפשית, בין אם הדבר נובע מוגדים נרकיסטיים-ליקידינליים או מקורות ליבידינליים של האובייקט.

והנה היום ג'יק הורנר הקטן רואה עצמו כבן ארבעה או חמשה-עשר חדש, מלא חיים, עושה מחוות ספונטניות ומשמעותיות לאמור האנליטיكيות. אבל היא מתגלה קאמ חרטת רחמים, לא איכפתית או נדרת, המאלצת אותו להשלים אחת ולהמיד עם העוכבה שלעולם לא יוכל לשאוף לחירות אישית, למשאלות ספונטניות, לחויניות ולהתגשות, אלא במחיר של אובדן אהבתו ומוכחותה נסכת הביטחון. תגובתו היתה זו של ילד קטן הנאלץ לחזק את אופן תפיסתו אך אמו לאחר שחווה אותה כדויה ופוגעת: אמו היהת חרטת ראש, היא געשה קטנה וחטרת צבע, דימוי מיבש וחסר חיוניות שהרתייע אותו. אבל במעשה זה הוא מפנים אותה, בכך שהוא מזרהה עם האם הזאת נטולק החיויניות שבמעמדתו לפני העצמי-ילדיו שלו. שכן הוא חש עצמו עדין חתינוק ואני מסוגל לווחר על אמו. הוא היא התהים עצם. במקום זאת הוא מוחtar על החיויניות שלו. הוא מעדיף לה Kapoor את עצמו לניצח בדמיות של "התינוק היושב לבדו בתינוק", הממלא כת עתקיד כפול — וזה של הילד הפרוע והשלג", הממלא כת עתקיד כפול — וזה של הילדה הפרועה של האם הביקורתית, שאינה מבינה אותו ואני נגעית לו. ההערכה אפשרה לו להשליך עלי את הייצוג האימاهי הפנימי הזה.

אנדריאן גרין (Andre Green, 1973), שדן בדרכיהם פסיכוטיות חמורות רגש, טען ש"רגשות פרודוקסליים מבטאים את עצם בפעולה ובהתנהגות אימפלולטיבית בעלת אופי מהפרן ובלתי-צפרי, את הוייה שבין הרגש לבין ייצוגו אפשר לראות מהיחסים שבין פעולות ומהפעולות של החזונות שלו". הרגש מוצא ביטוי בפעולה, וייצוגו שוב אינו חואם את המציאות". גרין ממשיך ומצטט את השקפות של ביוון (Bion, 1959), שלפייה חולים פסיכוטיים מסוימים שונאים את המציאות כפי שהיא, והרכבר גורם לעכבות בחוויה הרגשית של האני. באחת שעה מתרחשות התקפות הרטיניות על כל החלילים הנפשיים. אלה כוללות התקפה על הייצוג או על התפיסה של האובייקט, על גופו של הסובייקט עצמו ומעלה לכלול — על תהליכי החשיבה שלו. לא זו בלבד שהרגשות הם רוויי שנאה, הם גם שנואים בזכות עצמם. מטופלים כמו ג'יק וטיק (פרק 8) משתמשים אמנים במנגוני הגנה פסיכוטיים, אך אינם לוקים בהפרעות מחשבה פסיכוטיות. ג'יק העיר

ניסוונו לנחת את הרגשות השליליים, שעלו בו במהלך ההמתנה הארכאה, הפק לחריגל בהיגון. הוא אמר כי יתרון שהיה עליו להרים וגהש עויניהם, לא מוגדרים — אך לא מיתר של דבר הרוא לא רגש זהה כלפי. مكانו הוא עבר לשרשות של אסוציאציות שככלו זיכרונות בחמוןנות מן העבר, ולמה פנטזיות מרכזיות, שבהן דנו במהלך האנלייז הממושכת שלו. את אלה ניתן לאחסן כ"זיכרונות משוחזרים בתמונהות", או במבנים היסטוריים שנעושו לחלק בלחיינperf מעבודתינו.

בשלב זה המרכיב ג'יק על אחר זו"זיכרונות" האלה (שבמהלך השנים הפק לווראות), שימושו אiom ובלחיה הפיך קרות בין לבין אמו כשהיא בן ארבעה תולדשים. מחשבותיו נסכו אלריך אל צלום שלו כפuous בן חמשה-עשר וחודשים בערך, שאליו החיחס חמיד כאל "התינוק היושב לבדו-בשלג". במציאות צלום זה, שפעם הביא לידי להראות לי, מלאה אותו יושב קשمش על חוף ים של חוף לבן.

בקשייבו לדבריהם שאמר ברגע מסוים במהלך הפגישה, הגיבו המחשבות החופשיות שלו לאסוציאציה שלו בערך כך: "הנה ג'יק הורנר, התינוק היושב לבדו בשלג", המש קפוא ונוטש, יושב עכשו לבדו לחדר ההמתנה שלו, נחש בדעתו שלא לדעת את הרגשות האלה, אשר ללא ספק היו מעוררים לתחיה מצב טראומטי מן העבר". מכך לטעמו את הקשיים שכשרשת המחשבות שלו, נוצר ג'יק ברגע מסוים בשנה השנייה לעובודתנו המשותפת, שכור הביע לפתח רצון להפסיק את הטיפול. הוואיל וכבר חiar באווני את הדרך הנוסעתה שבה סיים את שחי האנלייז הקודמותן; הצעתי שנשאר מרוחק לבחון את הסיבות להחלתו הפתאומית, במקומ לחזור על הדפוס הישן מבלי להבינו. מאז לא הפסיק ג'יק לנזק כי על שלא מפסיק את החסיבות העצומה של רצונו הספונטני לעוזב את האנלייז, וטען שהרסתי לחמיד או סיכון להחות רצון אמיתי: "היה עלייך לדעת שלא הייתה עוזב ממליא, אבל لأن היה צריכה לקלקל הכלול. עכשו זה הרום לחמיד. לעולם לא ארגיש שוב רצון ספונטני משלgi".

בכמה הזרמנויות שהוא היה "ילד אוטיסטי", לטם כינה את עצמו בראין הרראשן שלוו "אלם סכיזואידי", ובritisופר (פרק 3) טען שהוא היה "ילד מפגר מן הסוג הפסיכוטי". אך בכל אחד מהמרקם החלק והמ bogor החבונן והביע דעה על הילד החובל והאומל שבחוכו. בשביב כל אחד מהמטופלים הללו, זה היה מבחינה מסוימת מגנוון הגנה אינטלקטואלי נגר הצורך להקשיב למסרים של הילד ולטפל בחלק חילדי הפגוע.

 קשיי ההעברות הנגידית העולים אצל מטופלים אלה כמעט באורח בלתי-רינגע, אינם נובעים מאי-היכולת להזדהות עם הפעוט החובי בעולמת הפנימי. הם נובעים מן ההכרה בא-היכולות המוחלטת להאמין שאפשר לעזור להם במצוקתם. הם מעמידים להרשות את כל הצעות לעוזה. במקום לשוב ולהזoor אל החוויות הטריאומטיות של תקופת הינקות. בשל העדר חותם אימהי דואג (Krystal et al. 1978a,b), הם אינם מסוגלים להזין בצוורה ממשוערת למתרחש. הדבר נעשה ברור באופן קואב ביחסים האנליטיים כאשר על האנליטיקאי מוטל תפקיד של אם לא כשרה, כושלת או אפילו נעדרת כליל, שעמה המטופל מנסה, בפנטזיה הלא-מודעת שלו, "לחסל חשבונות" הנובעים מעניין לא-פתחו שמקורו בילדות. עם עליית הפנטזיות האלה והתחנחות שהן משוררות למודעות, הם ניתנים לאנליה, דימוריות אחרים של האם נועשים נגישיים למחלשה ומכבאים לבסוף שינוי נפשי. (וזהבר ברור ב蹊וחד במקרה של ג'ורג'ט, המובא בפרק 10).

מעל ומ עבר להשלכה המורכבת הזאת של האובייקט האימהי, האנליטיקאי צריך להיות מוכן شيחו אותו כאב טנסל גם הוא בתפקידו, ככלmor בהגנה על הילד מפני הדמיוי האימהי ההרטני, לא זו בלבד שהוא, על פי אמונו של המטופל, אוסר ומגנה כל זיקה לא-אמ-שר, אלא אף נלפס כמו שאינו מציע כל פיצוי לויחוך הכרוך בכך. לעומת, כפי שכבר הוזגש, עלול הארגון האידיופלי הזה, הנוטה לצד אחד, להוביל לניטין להמיר את הפעמה האסורתה של האם בחומריהם ממכרים. האם נשית, כמו בתקופת הינקות רבת-הזרזועים, אובייקט של אורך, במרקם אובייקט של געוגעים

ושאייפות ליידנליות. ייצוג האב מושקע או כאולם המסרב להעניק למינוק את הזכות לחתפה לאדם נפרד, ואולי אפילו את הזכות לחיה. لكن נרkip, יותר מאשר אידיפס, מתחנן אליו להציגו. פירוש הדבר שמצפים מהאנליטיקאי לפוגם גם את החביעות והמהלומות של הילד הוועם, הנאבק תוך שימוש באמצעות העומדים לרשותו על הזכות להתקיים.

מנוקנות הראות של ההעברה הנגידית ה"נركיס" שלנו נבחן בחינה קשה. אנחנו מחפחים לשאול את עצמו: "מדוע הילד הזה ווקף להבנה, לדאגה ולהזונה יותר מילדים אחרים?" (אבל הילד המודולרי שבפנים אכן זוקק ליותר מהמטופל הנירוטי, שיש לו בעולמו הפנימי שני הורים "טוביים ודים"). נדרשת סבלנות ובה, שכן עליינו להצליח לעצור ולעבד את התגובה הרגשית שלנו, בזמן שבו מוחנים מחד להולדחה של תשוקה אמיתית אחר; תשוקה כזוatha חיה שונה מחייבת זועמת לנקמה ומציפייה לפיצוי מלא. משילה זאת כרכיה בסיכון מיוחד כשאנו ניצבים מול המיד של מות פנימי, החזרה לתוך השיח האנליטי ומאמים על החוויות הפנימית שלנו עצמנו. גם אנו יכולים ליפול קורבן לא-זוכתם של המטופלים שלנו מכל היחסים שהיו להם, הגורמת להם לחוץ מלחשקי במשמעות פסיכואנליטי ארוך ומיגע, שלכאורה אי-אפשר לטיסומו. ככלומר, אנו יכולים להסתמך שהensus הזה הוא חסר טעם. עליינו להשתכנע שיש אפשרות לשינוי נפשי כלשהו, והמטופלים מנוחקי הרגשות שלנו יגלו יומם אחד את האומץ לנוטש את קווי ההישרות הדקים שלהם, ויחחלו לחיות.

כשוחשבים על העדרות העולות מההעברה הנגידית מתחזרותם שאללה חשובה אחרת. מודע אנו מכך לאללה את אלה שמטרתם היא להchnerה להיליך הפסיכואנליטי, ככללו היהם מונחים בסכמה אלה שיש להם צורך דחווף, בךך כלל לא-מודע, להכחיש את האנליה, בכלל האימה מהפני העולם הבלתי-ידוע העשויה להיפתח לפנייהם, אם יחול בהם שינוי של ממש. ליד הנואש המסתחר בתוך המבוגרים והסרבניים הללו, כל שינוי יהיה בהכרח לרעה. פחד זה מביגר את הדוחף לביטויים של רגש בפעולה, להתקפות על המטגרת הפסיכואנליטית או על הקשר האנליטי, או לחיסול בלתי-פוטק של כל

תוכנה מוארת בשביב של תקווה, שהחיים עשויים להפוך להרפהקה יצירתיות במקום לשירה קרב. ועקב העוזה של המטופלים האלה מבטא את עצמה לעתים בצורה המזוכירה את האנימאמין של המכור: "אנא עוזר לי, אבל עוז תללה שאני חזק מכך. אין לך סיכון".

העניין הוא שלעתים קרובות איננו מודעים לדרך האנגלית הקשה הצפיה לנו, כאשר אנו מתחילה בנתקינות. אין ספק שאנו מונעים לעיתים על ידי המשאלת הנriskיטטיבית להצליח במקום שבו נכשלו אחרים! יתרה מזאת, הмир יש נתיה ליחס למטופל עתיר פוטנציאל ניכר לאנגליה. אנו גוטים להאמין שהמטופל יהיה מסוגל להשתמש בינו לטובה, ולשכנע את עצמנו בראיונות המוקדמים, שהבחנו במידחיובי במבנה הנפשי שלו. אנו חשים שהמטופלים האלה זוקקים באופן נואש לעוזה ומפרשים זאת כסימן חיובי; אין ספק שאחוננו רוצחים מWOOD להאמין כי כל אדם, ה נראה כדי שմבקש ברצינות להתקבל לאנגליה ובכך בסכלו הנפשי ולהוט לגנות את סיובוזין, ניתן לאנגליה. נראה בחוץ כל אחד מאיינו חיובי רופא מחריע, המשולנע שככל אחד להפיק תועלת מאנגליה, ושכל מסע פסיכון-אנגליטי שווה את המאמץ!

באשר לי, אם מטופל פוטנציאלי מראה רצון לגנות את עולמו הפנימי הלא-ידיוע, הדבר מעורר בי רצון דומה. גם אלה שבילו כבר שנים ארוכות לאנגליה ומבקשים עדין להמשיך בחיפושיהם, מעווררים את הרצון לדעת עוד, לגנות מה לא יצא עדין לאור, כאילו זו אתגר ליכולטנו לבצע מחקר נוסף. אולי המכשלה של העברת הנגידית היא הרצון לדעת יותר מדי? בין אמר פעם שאנגליטיקאי הוא אדרט המעדיף לקרוא אדם במקום ספר.

אך מה אם אנו משלים את עצמנו? מה אם אין סיפורו שנייתן לקרוא בספר זהה, מפנוי שלפוחב מעולם לא ניתנו המילים שבזורתן היא יכולה להתחילה למכוב אותו? או שמדובר לא העוז להפוך את העמוד הראשון, בגלל החשש ממה שהוא עלול לקרוא ולגנות שם לעצמו ולנו? אולי חhilת והסיפור היא גם טופר, כך שאנו מסתובבים במוגלים בלחין-פוטקטים בניטיון לקרוא עוד קצת. בכל מקרה, ברגע

שהתחלנו במסע עליינו ליטול אחריות למשימה המשותפת. יש לנו, כמובן, מחוֹן, מסקום. המטופלים המשתקים את התפקיד שלנו כ"אנגליטז'קוריין", מעוררים בנו ורגשות כואבים של מחלת. אך נוכל להעניק חיים לאלה המבקשים ורק שנעוזר להם לשמר את שלמות וחומות הכלא שלהם — והתגובה הרגשית שלנו לעצמנו? כיצד נתמודר עט הרגשות אונ-אוניות מוחלטת, הנגרמת מכך שאיננו יכולים להפוך אותנו לפחות לפחות מוגשים ורגייט, פחות חטרי תקווה, כדי שבוטפו של דבר ישאפו לעזוב אותנו ולהיות?

ולבטוף, מה עט רגשות היואש שלנו לגבי עצמנו ולהבי עברותנו? היה מי שאמר שם אדם מתחונן במשהו זמן רב די הצורך, העשה דבר זה מעניין. למרות שאחוננו בשארם חמץ לברנו במהלך הקבוננותינו במטופלים שלנו מנוחקי הרגש והבליח-נגישים, ולמרות שאנו יודעים שלא יבוא לנו במערכת היחסים, שעמם אנחנו יכולים לפחות לחזות לחילוק עם אחרים את אידה-הSKU, את תחרות היכישלון ואת הוטר ההבנה שלנו. וזה את הפסיכות לכך שאנו כוחבים בקשר לעקבינו את ניסיונן הקליני ואות החיפושים התיאורתיים שלנו. גם כאשר המטופלים המהנדסים לחהlixir האנגליטי מעוררים לנו פחות מפני הכנות אングליות שאין לה טופ, נוראה להם על שפתו לפניו שדה מחקר חדש שערין לא נחרש.

כמו שאמר לי פעם ג'ק הורנר, לאחר שמנוה שנים של חיפורים אחרי הבזקים חדשם של עולמו הפנימי, "גיטרלטי אוותך לגמר. לא משנה מה שתאמר או היעשי, לעולם לא חציחי להגיע אליו מקום כלשהו." כשבקשתית את רשותנו להשתמש בקטע המזוטט לעיל, ולהזכיר את רגשות היואש שלו לגבי עבודתו המשותפת, ענה, "מדוע לא? האנגליות חסרת חוויה בשבייל, אבל נראה לי שחזילתי לעשות ממנה מאמר קטן!"

SUMMARY

Attention is drawn to the rich field for observation provided by the earliest experiences of the healthy infant as expressed principally in the relationship to the first possession.

This first possession is related backwards in time to auto-erotic phenomena and fist- and thumb-sucking, and also forwards to the first soft animal or doll and to hard toys. It is related both to the external object (mother's breast) and to internal objects (magically introjected breast), but is distinct from each.

The transitional objects and transitional phenomena belong to the realm of illusion which is at the basis of initiation of experience. This early stage in development is made possible by the mother's special capacity for making adaptation to the needs of her infant, thus allowing the infant the illusion that what the infant creates really exists.

This intermediate area of experience, unchallenged in respect of its belonging to inner or external (shared) reality, constitutes the greater part of the infant's experience and throughout life is retained in the intense experiencing that belongs to the arts and to religion and to imaginative living, and to creative scientific work.

A positive value of illusion can therefore be stated.

An infant's transitional object ordinarily becomes gradually decapacitated, especially as cultural interests develop.

In psychopathology:

Addiction can be stated in terms of regression to the early stage at which the transitional phenomena are unchallenged.

Fetishism can be described in terms of a persistence of a specific object or type of object dating from infantile experience in the transitional field, linked with the delusion of a maternal phallus.

Pseudologia fantastica and thieving can be described in terms of an individual's unconscious urge to bridge a gap in continuity of experience in respect of a transitional object.

D.W. Winnicott — Through
Paediatrics to Psychoanalysis.
Karnac Books, 1992

Mind and its Relation to the Psyche-Soma¹ [1949]

TO ASCERTAIN what exactly comprises the irreducible mental elements, particularly those of a dynamic nature, constitutes in my opinion one of our most fascinating final aims. These elements would necessarily have a somatic and probably a neurological equivalent, and in that way we should by scientific method have closely narrowed the age-old gap between mind and body. I venture to predict that then the antithesis which has baffled all the philosophers will be found to be based on an illusion. In other words, *I do not think that the mind really exists as an entity* — possibly a startling thing for a psychologist to say [my italics]. When we talk of the mind influencing the body or the body influencing the mind we are merely using a convenient shorthand for a more cumbersome phrase... (Jones, 1946).

This quotation by Scott (1949) stipulated me to try to sort out my own ideas on this vast and difficult subject. The body scheme with its temporal and spatial aspects provides a valuable statement of the individual's diagram of himself, and in it I believe there is no obvious place for the mind. Yet in clinical practice we do meet with the mind as an entity localized somewhere by the patient; a further study of the paradox that 'mind does not really exist as an entity' is therefore necessary.

MIND AS A FUNCTION OF PSYCHE-SOMA

To study the concept of mind one must always be studying an individual, a total individual, and including the development of that individual from the very beginning of psychosomatic existence. If one accepts this discipline then

¹ A paper read before the Medical Section of the British Psychological Society, 14th December, 1949, and revised October 1953. *Brit. J. Med. Psychol.*, Vol. XXVII, 1954.